

2

Mùa thu hoạch bội thu cần
người làm công trung tín

8

Mùa thu hoạch đã đến

14

What does Time mean to Us

16

Người dân nhiều nhất

18

Khi thân thể con là đền thờ của
Đức Chúa trời

20

Thất bại giúp ta gặt hái được
nhiều hơn

22

Mục vụ giải cứu

28

Ánh sáng thiên thượng

MỤC LỤC

30

Walking Together

32

Mục vụ Alpha

36

Lucy Gray in Hanoi

38

Nồi lẩu yêu thương

40

The amazing summer trip

46

The Hong Kong I never knew

50

Kim Walker- On My Side

60

Hạnh phúc lứa đôi

56

Người cống hiến cho dòng
nhạc thánh

64

Question and Answer

66

News

MÙA THU HOẠCH BỘI THU cần

NHỮNG NGƯỜI LÀM CÔNG TRUNG TÍN

“Thế thì, A-pô-lô là ai? Phao-lô là ai? Họ chỉ là những đầy tớ, mà qua họ anh em đã tin, như Đức Chúa Trời đã chỉ định cho mỗi người. Tôi đã trồng, A-pô-lô đã tưới, nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho lớn lên. Vậy nên, người trồng, kẻ tưới đều không là gì cả, nhưng chỉ có Đức Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên. Người trồng, kẻ tưới đều như nhau; mỗi người sẽ nhận được tiền công tùy theo công sức của mình. Vì chúng tôi là những người cùng làm việc cho Đức Chúa Trời; anh em là đồng ruộng của Đức Chúa Trời, là nhà của Đức Chúa Trời.”

(1 Cô-rinh-tô 3:5-9)

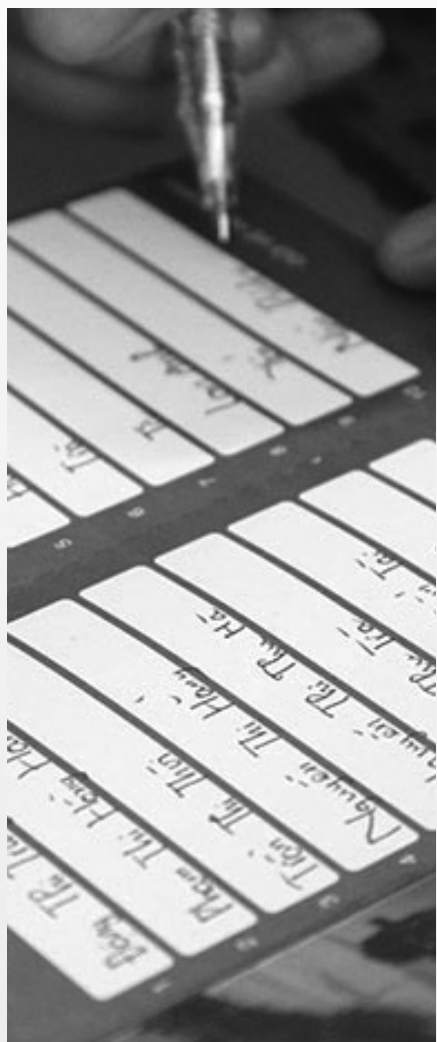
Chúng ta có thể thấy một số điều căn bản trong phân đoạn Kinh Thánh trên. *Thứ nhất*, chúng ta là những đầy tớ. Chúng ta không là gì cả, cả bên trong lẫn bên ngoài. Đơn giản chúng ta chỉ là chiếc loa mà qua đó người ta đến và tin. *Thứ hai*, mỗi chúng ta đều có vai trò và trách nhiệm khác nhau trong vườn của Thiên Chúa. Một số người trồng, một số khác tưới, có người tặng quà phía trước, có người làm việc phía sau. Tuy nhiên, tất cả đầy tớ đều quan trọng như nhau. *Thứ ba*, Thiên Chúa là Đấng làm cho phát triển. Hai lần trong đoạn Kinh Thánh trên, Phao-lô tuyên bố “nhưng Đức Chúa Trời làm cho lớn lên.” Chúng ta là phương tiện để người ta tin, nhưng Thiên Chúa chính là căn nguyên. Chúa định một người tin hay không tin và khi nào người đó tin Chúa Cứu Thế Giê-su. *Thứ tư*, tất cả chúng ta đều nằm trong chương trình của Chúa. Chúng ta không cần phải ganh đua nhau, mà thay vào đó cần phải khen ngợi, khích lệ nhau. Chúng ta cần nhau để hoàn tất công việc của Thiên Chúa. Ở mức độ nào đó chúng ta chính là những công cụ làm vườn, và Thiên Chúa sẽ ban những phần thưởng đời đời cho chúng ta. Cuối cùng, Phao-lô viết: “Chúng tôi là những người cùng làm việc cho Đức Chúa Trời.” Chúng ta không làm việc cho chính mình cũng không làm việc cho nhau; chúng ta làm việc cho Thiên Chúa.

Với những hiểu biết trên, chúng ta có thể bước tiếp để xem xét các bí quyết làm vườn, đó là: (1) làm đất, (2) gieo hạt, (3) bón phân, và (4) thu hoạch mùa.

1. Làm đất.

Chúng ta không sống ở nông thôn, mà ở thành phố. Chúng ta đang sống trong một xã hội ‘thực phẩm nhanh.’ Hầu hết các cửa hàng đều bán cà-phê tan, mì ăn liền, cháo nấu sẵn, đồ ăn nhanh... Chúng ta dùng tin nhắn, chữ viết tắt, thẻ rút tiền ATM... Không mấy ai có thể đợi được taxi đến 10 phút, thay vào đó chúng ta gọi Uber, grab... Tuy nhiên, trong lĩnh vực thuộc linh thì sự kiên nhẫn lại là một phần của chương trình Thiên Chúa. Kinh Thánh dùng hình ảnh công việc nhà nông để trình bày về tiến trình truyền giáo. Nông sản không đơn giản đột nhiên xuất hiện sau một cái bấm nút— thu hoạch mùa màng là kết thúc của hàng loạt những sự kiện kéo dài chứ không phải là thoáng qua. Đất chưa được cày xới thì nó chưa sẵn sàng để nhận lấy hạt giống gieo xuống.

Cũng như vậy, trong lĩnh vực thuộc linh, trước khi người ta sẵn sàng nhận hạt giống Phúc âm thì tâm hồn của họ đã phải được chuẩn bị. Thông thường, Thiên Chúa dùng những nghịch cảnh hay ngay cả thảm kịch để làm sụp đổ bất cứ những ảo tưởng về tính tự trị của con người để họ có thể bắt đầu thấy được tình trạng thật về nhu cầu thuộc linh của chính mình. Ly dị, người thân qua đời hay một điều gì đó lớn đều dẫn đến việc chuẩn bị tâm hồn cho Chúa Cứu Thế. Thiên Chúa thường dùng những

ngịch cảnh và giai đoạn quá độ để kéo con người gần với Chúa Cứu Thế.

Mặc dù Thiên Chúa là Đấng cuối cùng làm công việc biến đổi tâm hồn một con người, thì Ngài vẫn mời gọi mỗi chúng ta dự phần với Ngài. Trong mọi khía cạnh của cuộc sống hay mục vụ cần phải hiểu rằng chúng ta không đóng góp gì vào mục đích của Thiên Chúa. Ngài không thiếu hụt điều gì, cũng không cần chúng ta phải đặt lên bàn điều gì đó cần cho Ngài sử dụng. Tuy nhiên, Thiên Chúa mời gọi chúng ta làm một phần trong công việc mà Thánh Linh đang hoàn tất trong đời sống của con người theo mục đích của Ngài.

Có một số cách chúng ta có thể tham dự với Thiên Chúa trong công việc làm đất của Ngài. *Thứ nhất*, chúng ta cần phải cầu nguyện. Trong

1 Thê-sa-lô-ni-ca 5:17, Phao-lô kêu gọi chúng ta cầu nguyện không nghỉ, cầu nguyện luôn luôn. Cầu nguyện là hơi thở của Cơ Đốc Nhân. Thiên Chúa muốn chúng ta cầu xin điều gì? Trong Ma-thi-ơ 9:37-38, Chúa Giê-su thúc giục môn đồ Ngài cầu nguyện cho chủ mùa thu hoạch sai người đến thu hoạch. Chúng ta hãy cầu nguyện Thiên Chúa dấy lên nhiều Cơ Đốc Nhân tác động đến người thân trong gia đình, bạn bè, người đồng lao và hàng xóm của họ. Phao-lô khuyên nài Ti-mô-thê cầu nguyện cho tất cả mọi người vì Thiên Chúa muốn tất cả sẽ được cứu.

Một số anh em trong Hội Thánh chúng ta đã và đang cầu nguyện cho những người họ đã ghi tên vào phiếu Mục vụ Anh-rê. Họ đang làm đất, đang chuẩn bị tâm hồn qua lời cầu nguyện. Cầu nguyện là một phần thấy các cá nhân tin nhận Chúa Cứu Thế. Chúng ta không được quên bước quan trọng này.

Thứ hai, yếu tố con người trong việc làm đất là bày tỏ tình thương, sự quan tâm đối với người hư mất. Điều này có nghĩa là chúng ta phải yêu thương con người chưa biết đến Chúa bằng hành động cụ thể. Tình yêu thương đó chính là bước đầu tiên đưa người ta đến với Chúa Cứu Thế Giê-su.

Một số mục vụ trong Hội Thánh chúng ta đang tiến hành cũng là món quà để dẫn đến sự công bố Phúc âm. Câu lạc bộ Tiếng Anh, Spotlight, hơn 6 năm qua đã vươn ra hàng trăm các bạn trẻ có nhu cầu cần được giúp đỡ để nâng cao khả năng nghe nói Tiếng Anh. Một số trong số họ đã đến với đức tin nơi Thiên Chúa. Mục vụ giúp đỡ đồng bào nghèo khó vùng cao của Ban Y-tế và Xã hội trong suốt 7 năm qua cũng có những tác động lớn trong cộng đồng một số nơi họ đã đến. Anh em cùng niềm tin, trong hoàn cảnh khó khăn, được khích lệ, được trải nghiệm tình yêu đích thực từ nơi Thiên Chúa. Tấm lòng của đồng bào chưa biết Chúa cũng được dọn sẵn cho Phúc âm về Tình yêu của Chúa Giê-su.

2. Gieo hạt.

Sau khi làm đất, hạt giống sẽ được gieo xuống. Đơn giản là nói Lời Chúa cho người ta nghe, đôi khi đơn giản là để lại những quyển chứng đạo đơn, tờ báo nội san True Light của Hội Thánh, hay sách Phúc âm cho họ đọc. Hãy đọc cho họ nghe cuốn sách 'Các bước bình an trong Đức Chúa Trời' cho một người hay một nhóm người nghe.

Xây dựng mối quan hệ bằng việc chú ý lắng nghe câu chuyện của họ, tìm ra sự tương đồng và chia sẻ câu chuyện của cá nhân mình cùng với câu chuyện của Chúa Giê-su. Hãy nhìn nhận trong ánh sáng của Thiên Chúa: Người này sẽ ra sao nếu tin nhận Chúa Giê-su làm Chúa Cứu Rỗi linh hồn và làm Chúa của cuộc đời? Hãy công bố bằng đức tin của chính mình Thiên Chúa sẽ là phương cách giải quyết mọi nan đề mà người ấy đang gặp phải.

3. Bón phân.

Xới đất, nhặt cỏ, và bón phân đòi hỏi thời gian lâu nhất của quá trình làm nông nghiệp. Nếu chúng ta muốn làm nhân chứng trung tín thì chúng ta phải yêu người hư mất. Chúng ta không được xem người hư mất như chiếc Cúp mà chúng ta cần phải giành giật. Nếu đây là tâm tưởng của chúng ta, thì chúng ta sẽ rất dễ nản lòng. Hầu hết người ta không tin Chúa một cách nhanh chóng. Thông thường, một người cần từ 7 đến 14 bản trình bày Phúc âm khác nhau trước khi họ bị bắt phục. Vì thế, chúng ta cần hài lòng với tiến trình chúng ta đang trình bày Phúc âm với người nào đó.

Chương trình trại hè Tiếng Anh hàng năm của chúng ta tổ chức tại Singapore hay Hà Nội, Phúc âm của Chúa Giê-su được trình bày theo nhiều cách khác nhau, tuy nhiên 10 ngày hay một tuần vẫn là khoảng thời gian chưa đủ dài để các em học sinh có thể đến với Chúa mà các em yêu thích bằng một đức tin chân thật. Có lẽ các em nhỏ với đức tin mơ hồ, mong manh đang chờ ai đó tiếp tục chăm sóc và sẽ trưởng thành, lớn lên bởi chính Chúa mà các em tin. Đức tin không xảy ra qua một đêm, nhưng nó đã thành hình bởi những giáo viên, những tình nguyện viên của trại hè yêu các em, những gia đình tình nguyện chăm sóc các em vì họ đều cam kết cho một quá trình chăm sóc.

Tôi đã thấy những gương mặt sáng sủa, vui vẻ đến tham dự câu lạc bộ Spotlight, hay những người trẻ tuổi háo hức với ánh mắt tò mò đến với khóa Alpha. Tôi cũng đã thấy những nét mặt ngơ ngác, thấp thỏm chờ đón đoàn Y-tế Thiện nguyện của Hội thánh Ánh Sáng Thật đến phục vụ cộng đồng của họ... Những người nam, người nữ của Hội thánh này, những việc lành của họ đã bày tỏ nhắc nhở chúng ta rằng: vườn ra cộng đồng là trách nhiệm của tất cả mọi người. Hãy nhớ rằng: Một vụ mùa bội thu đòi hỏi những người làm công trung tín.

4. Thu hoạch vụ mùa.

Nông sản đi qua ba giai đoạn: xanh, chín và hỏng. Vụ mùa chỉ ảnh hưởng đến một giai đoạn. Nếu thu hoạch sớm, trước khi hoa quả chín, chúng ta sẽ gặp rủi ro là hoa quả đó sẽ bị hỏng. Tuy nhiên, nếu chúng ta để lâu mới thu hoạch, có thể sẽ quá muộn. Bí quyết ở đây là sự nhạy cảm với Đức Thánh Linh và sự can dự về thời điểm của Ngài. Tôi và một số anh chị em cần loại bỏ áp lực và mặc cảm tội lỗi về sự ‘sốt ruột’ kiểu này. Thiên Chúa mong đợi chúng ta chia sẻ đức tin của mình với người khác theo cách vui vẻ và tự nhiên. Ngài muốn chúng ta biết rằng đây là công việc của Ngài. Tôi và chúng ta không thể cải đạo cho một linh hồn; sự cải đạo chỉ được diễn ra thông qua sự vận hành của Đức Thánh Linh. Lễ thật này giúp chúng ta được thư thái và không phải nhận quá trách nhiệm của chính mình.

Như vậy, truyền giảng Phúc âm là khi chúng ta dự phần vào một trong

những tiến trình trên. Tín hữu làm đất, gieo hạt, nhổ cỏ, bón phân là ngang nhau trong việc truyền giảng Tin Lành với người được ban cho đặc ân thu hoạch vụ mùa. Ngoài ra, khi chúng ta nhạy cảm và có trách nhiệm với những cơ hội mà Thiên Chúa đặt để trong bước đường của mình thì chúng ta sẽ thấy mình tham dự vào phần khác của cả tiến trình tùy theo từng cá nhân và mục đích của Thiên Chúa. Một người có thể được ban cho cơ hội tham dự vào tiến trình gieo hạt qua việc chia sẻ lễ thật Kinh Thánh. Với người khác lại có thể được ban cho cơ hội tưới cây và bón phân khi mà lễ thật thuộc linh đã được gieo ra. Trong khi đó khao khát của chúng ta là muốn nhìn thấy bạn bè của mình đến với Chúa Cứu Thế (mùa thu hoạch). Chúng ta cần phải vững tin rằng: nếu chúng ta đã tham dự vào việc làm đất, gieo hạt, tưới nước hay thu hoạch thì có nghĩa là chúng ta đã là một phần của cả tiến trình.

Chúng ta là dụng cụ làm vườn trong tay Chủ vườn. Thiên Chúa đang sử dụng mỗi chúng ta theo cách khác thường, nhưng Ngài đang nóng lòng cho một vụ mùa lớn tại Hà Nội, hoa quả đã chín vàng cần thu hoạch. Chúa đã và đang làm công việc vĩ đại của Ngài trên Hội Thánh miền Bắc và trong đó có Hội Thánh Ánh Sáng Thật tại đây. Thiên Chúa muốn dùng bạn và tôi đồng công với Ngài thu hoạch vụ mùa thật lớn này. Hãy cầu nguyện cho mỗi chúng ta bước vào công việc gặt hái linh hồn đồng loại với sự hào hứng nhất. Hãy nhớ rằng vụ mùa bội thu cần những người làm công trung tín.

Mục sư Vũ Hồng Thái

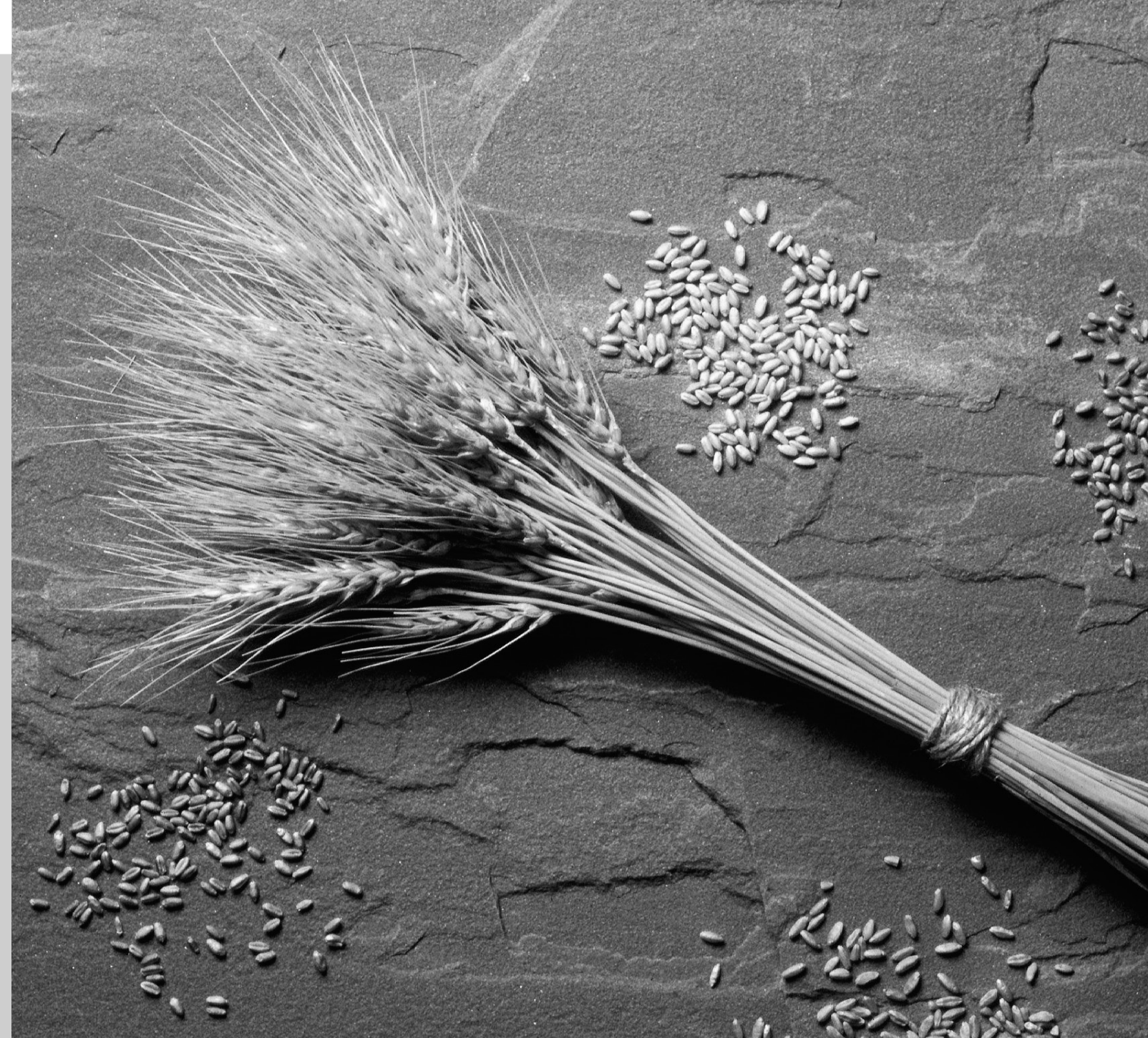
MÙA THU HOẠCH ĐÃ ĐẾN!

“Trong khi ấy các môn đồ cứ mời Ngài, ‘Thưa Thầy, xin Thầy dùng một ít thức ăn.’ Nhưng Ngài trả lời họ, ‘Ta có thứ thức ăn mà các ngươi không biết.’ Vậy các môn đồ Ngài nói với nhau, ‘Không lẽ đã có ai đem thức ăn mời Thầy dùng rồi sao?’ Đức Chúa Giê-su nói với họ, ‘Thức ăn của Ta là làm theo ý muốn của Đấng đã sai Ta và hoàn tất công việc của Ngài. Các ngươi chẳng nói rằng, ‘Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt’ sao? Nay, Ta nói với các ngươi, hãy ngước mắt lên và nhìn vào cánh đồng. Kìa đồng lúa đã chín vàng, sẵn sàng để được gặt. Người đi gặt lãnh tiền công và thu hoa lợi vào sự sống đời đời, để cả người gieo lẫn kẻ gặt đều vui mừng. Rồi đây câu tục ngữ ‘Người này gieo, kẻ khác gặt’ là đúng. Ta sai các ngươi đến gặt nơi các ngươi không tốn công sức làm việc. Người khác đã lao động vất vả, và các ngươi vào gặt lấy công lao của họ.’”

Giăng 4: 31- 38.

Đã bao giờ bạn cảm thấy hạnh phúc đến mức không cần ăn uống gì chưa? Câu chuyện trong Giăng chương 4, Chúa Giê-su không cần đồ ăn bởi vì Ngài vui mừng trước hình ảnh rất nhiều người đang đói khát và sẵn sàng đón nhận Tin tức tốt lành về Vương quốc thiên đàng.

Tầm nhìn của Chúa Giê-su về vụ mùa bội thu bắt đầu bởi sự cởi mở và đáp ứng tích cực từ một người phụ nữ. Luôn khát khao tình yêu thương, người đàn bà Sa-ma-ri bị kìm giữ trong lối sống sai trái. Bà bị xã hội ruồng bỏ. Để tránh ánh nhìn và lời bàn tán từ những người xung quanh, bà phải đợi đến giữa trưa mới có thể đi ra ngoài giếng múc nước. Tại đó, người đàn bà đã gặp Chúa Giê-su và bà đáp ứng lại cuộc trò chuyện với Ngài một cách tích cực. Quá ấn tượng với chính Chúa và lời của Ngài, người đàn bà quên luôn vị trí hiện tại của mình trong xã hội, vui mừng chạy đến cộng đồng của bà và nói: *“Hãy đến xem. Người ấy chẳng phải là Đấng Christ sao?”* Và cuộc gặp gỡ này kết thúc bằng câu nói của những người dân làng *“... chúng tôi biết rằng người này đúng là Đấng Giải Cứu của thế gian.”* (câu 42)

Tại vùng Samaria, Chúa Giê-su nhìn thấy sự đói khát thuộc linh của người dân và sự sẵn sàng của họ để đón nhận Tin mừng của nước Trời.

Trong câu trả lời của bà, Chúa Giê-su nhìn thấy một cánh đồng truyền giáo chín vàng. Và Ngài không sai. Qua người đàn bà, toàn thể cộng đồng của bà đã tin vào Tin tốt lành về một cuộc sống mới trong Chúa Giê-su.

“Các ngươi chẳng nói rằng, ‘Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt’ sao? Nay, Ta nói với các ngươi, hãy ngước mắt lên và nhìn vào cánh đồng. Kìa đồng lúa đã chín vàng, sẵn sàng để được gặt.” (câu 35)

NGHE VÀ TIN NHỮNG ĐIỀU ĐỨC CHÚA TRỜI PHÁN

‘Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt’ là câu tục ngữ của người Hê-bơ-rơ, câu tục ngữ này có nghĩa là luôn có khoảng thời gian chờ đợi giữa gieo và thu hoạch. Nhưng Chúa Giê-su lại nói rằng các cánh đồng lúa đã chín vàng, điều này có nghĩa là tại thời điểm gieo hạt, chúng ta sẽ thấy đồng lúa chín và sẵn sàng để gặt. Chúng ta có dám tin rằng thời điểm đó sẽ đến với chúng ta?

Tôi tin vào điều đó. Tôi đã ấp ủ và phát triển niềm tin này trong một thời gian. Tôi tin rằng 3 năm tiếp theo (2017- 2020) chính là “Thời gian thu hoạch”. Các phân đoạn Kinh thánh (Ê-sai 60:1-3; Mi-chê 4:1-5; Cô-lô-se 1:4-6; Khải huyền 7:9-14) phán với linh hồn tôi rằng giữa sự bóng tối mù mịt, ánh sáng của Thiên Chúa chiếu sáng, giữa bối rối về đạo đức, có sự đói khát về lẽ thật, và giữa chủ nghĩa thế tục cứng rắn và tôn giáo - tình yêu của Chúa Giê-su sẽ chiến thắng.

Tôi tin rằng Đức Chúa Trời bởi sự ân điển của Ngài đang mang đến một sự thức tỉnh thuộc linh tại 7 quốc gia thuộc tổng hội. Hội thánh của chúng ta ở Nepal đang bắt đầu: số lượng những người thờ phượng Chúa thuộc giáo hội Tin lành Anh đã tăng từ 9.000 lên 2.000 người trong vòng 2 năm qua kể từ trận động đất năm 2015. Điều này khích lệ chúng ta tin tưởng rằng Đức Chúa Trời sẽ mang đến sự đói khát thuộc linh trong tấm lòng dân sự và Ngài sẽ phục hồi lại Hội thánh để nóng cháy trong việc vươn ra bên ngoài chia sẻ Tin lành về Đức Chúa Giê-su Christ, điều này sẽ khiến mọi người được kéo lại với ánh sáng của tình yêu Chúa. Khi chúng ta chia sẻ Phúc âm, họ sẽ sẵn sàng để đón nhận Đức Chúa Giê-su làm Cứu Chúa và bước đi theo Ngài một cách cá nhân. Đây sẽ là thời điểm của một vụ mùa thu hoạch tuyệt vời... thời điểm chúng ta sẽ nói “Các cánh đồng đã chín và sẵn sàng để thu hoạch” thay vì “Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt”.

Mùa thu hoạch ở đâu? Vụ mùa chính là cộng đồng xã hội chúng ta sống, những người hàng xóm láng giềng, các trường học Anglican, nơi chúng ta làm việc, kinh doanh. Đức Chúa Trời cũng mở ra những cánh đồng mục vụ mới, ví dụ, một tỉnh của Giáo hạt đã mở một mục vụ cho những đứa trẻ có cha mẹ ở trong tù. Chúng ta đang tiếp tục mở ra những Hội thánh ở những khu vực đang đáp ứng.

Vậy nên chúng ta không nên nói ‘Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt’ bởi vì cánh đồng lúa đã chín vàng tại nơi đây. Khi chúng ta chia sẻ niềm tin của chúng ta và làm mạnh mẽ lời chứng về tình yêu tuyệt vời của Chúa trong Đức Chúa Giê-su Christ, chúng ta sẽ nhận ra rằng mọi người đã sẵn sàng để tiếp nhận Chúa Giê-su và mong muốn phát triển đời sống mới khi trở thành môn đồ của Ngài. (Ma-thi-ơ 28: 18- 20)

LÀM THẾ NÀO ĐỂ CHÚNG TA THAM GIA VÀO VỤ MÙA?

THAM GIA VÀO CÔNG VIỆC ĐỨC CHÚA TRỜI ĐANG HÀNH ĐỘNG

Đức Chúa Trời đã ban cho vụ mùa bội thu. Đó chính là vụ mùa của **những linh hồn**, vụ mùa của **những người làm công cho vương quốc thiên đàng** (ở tất cả mọi lứa tuổi) và vụ mùa của **sự nên thánh**. Với niềm tin này, tôi sẽ chia sẻ 5 cách mà qua đó chúng ta có thể dự phần vào công việc của Đức Chúa Trời.

a) Hãy để khoảng trống để Đức Chúa Trời hành động

Nhiều người trong chúng ta thường quá tích cực khi làm các công việc của Đức Chúa Trời. Chúng ta nên rút lui khỏi kế hoạch của chính mình, khỏi việc kiểm soát cuộc sống quá mức và rút khỏi các chương trình của chúng ta để dừng lại và lắng nghe từ Chúa- Đấng duy nhất đem đến sự phục hưng.

Chúng ta nên để khoảng trống hàng ngày và hàng tuần để **bước đi với Chúa** một cách thân mật và lắng nghe tiếng Chúa kỹ càng. Cũng tương tự như tiên tri Ê-li (1 Các Vua 19) chúng ta cũng nên đem những sự mệt mỏi, tan

vỡ và trống rỗng trình dâng lên Chúa để chúng ta có thể phục hồi về mặt thuộc linh và chúng ta được dẫn dắt bởi tiếng phán nhỏ nhẹ từ Chúa trong tâm linh. Trong **các mối quan hệ cá nhân**, dù là đối với các thành viên trong gia đình hay những người mà chúng ta tìm kiếm để mang đến tầm ảnh hưởng cho Đấng Christ, chúng ta cần thời gian một-một để chia sẻ về đời sống và cởi mở chia sẻ về Chúa cùng nhau.

Khi những người cùng niềm tin họp lại, dù đó là cuộc họp của Hội thánh (Công vụ 15), hay đó là mục vụ (Công vụ 13) hay thời gian thờ phượng Chúa chung, dù là ở trong nhóm nhỏ hay nhóm lớn (1 Cô-rinh-tô 14: 26), chúng ta hãy cùng dành thời gian để ngợi khen và tôn thờ Chúa là Đức Chúa Trời toàn năng, để lắng nghe tiếng phán của Ngài và để ra khoảng trống cho Ngài hành động qua những bài thực hành về các ân tứ của Đức Thánh Linh (1 Cô-rinh-tô 12).

Qua việc để khoảng trống cho Chúa, chúng ta đang để Người thợ gốm nặn chúng ta thành chiếc bình cho Mùa thu hoạch.

b) Cầu nguyện về sự phục hưng

Sự phục hưng là công việc của Đức Chúa Trời- khi Ngài hành động trong năng quyền và ân điển để đưa nhiều trái tim quay trở lại cùng Ngài, Ngài làm điều đó để đáp lời cầu nguyện “nài xin”- khi chúng ta kêu cầu trong sự tuyệt vọng từ sâu thẳm tấm lòng để Đức Chúa Trời can thiệp vào thế giới bị làm mờ mắt bởi Satan và đang dần tự hư hại đi (tham khảo Mác 5:1- 13).

Cầu nguyện cho sự chữa lành và các dấu lạ bởi quyền năng của Chúa Giê-su để mở tâm trí mọi người nhạy cảm với những thông điệp đặc biệt về Phúc âm. Chúng ta cũng hãy cầu nguyện để khi thông điệp đó được chia sẻ ra, Đức Thánh Linh sẽ đến trên người đó với năng quyền để phán quyết và biến đổi.

c) Tận tâm cho công việc thu hoạch

Tham gia vào mùa thu hoạch là tham gia vào công việc thiêng liêng của Đức Chúa Trời. Một trận chiến thuộc linh mang đến đời sống đắc thắng cho Đấng Christ (2 Cô-rinh-tô 4:34); và sự theo đuổi tình thương và sự công bằng của vương quốc Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 6: 1- 10), vì thế, Giô-suê đã nói với dân sự rằng: *“Mỗi người hãy thực hiện nghi lễ biệt riêng mình ra thánh, vì ngày mai Chúa sẽ làm những việc lạ lùng giữa anh chị em.”*. (Giô-suê 3: 5)

Cách để biệt riêng mình ra thánh chính là ăn năn tội lỗi và sự xấu xa để quay trở lại cùng Chúa để làm mới lại tấm lòng, thói quen và hành vi. Điều này được biệt riêng cho sự sử dụng thánh của Đức Chúa Trời theo mục đích mà Ngài dành cho bạn. Điều này dẫn đến việc tiết chế các hoạt động thường lệ, phát triển thuộc linh qua việc cầu nguyện và kiêng ăn và giữ các kỷ luật thuộc linh khác để phù hợp với mục đích của Đức Chúa Trời. Tấm gương cho việc này chính là Chúa Giê-su khi Ngài ở tại vườn Ghết-sê-ma-nê (Luca 22:44) nơi Ngài cầu nguyện thống thiết. Chúng ta cần biệt riêng mình ra thánh để phù hợp trong phương diện thuộc linh và tập trung tham gia vào Mùa thu hoạch lớn của Đức Chúa Trời.

d) Chuẩn bị Hội thánh sẵn sàng cho mùa thu hoạch

Chúng ta cần cả sự chuẩn bị thuộc linh và thiết thực. Chúng ta cần được làm mới lại trong Chúa Thánh Linh để có được sự đói khát sâu xa và tấm lòng sốt sắng bày tỏ sự vinh hiển của Chúa và chia sẻ sự cứu rỗi đến những linh hồn. Chúng ta cần được trao quyền của Chúa Thánh Linh để làm chứng nhân mạnh mẽ và hiệu quả cho công việc cứu rỗi của Thiên Chúa, để chuộc và dựng nên mới con người qua công việc mà Đức Chúa Giê-su đã hoàn thành trên Thập Giá.

Đồng thời, việc chúng ta cần chuẩn bị chính là trang bị cho dân sự để rao truyền Phúc, củng cố mạnh mẽ quá trình môn đệ hóa để những đời sống mới được xây dựng

trên nền tảng đức tin và ngày càng tăng trưởng từ vinh quang đến vinh quang khi họ bước đi theo Chúa Giê-su. Bên cạnh đó chúng ta cũng cần làm mạnh mẽ những bài giảng, thời gian thờ phượng, đời tư vấn và cầu nguyện chữa lành cũng như các mục vụ vươn ra cộng đồng “trẻ em và thanh niên” để những chiếc lưới sẽ sẵn sàng cho mẻ lớn (Luca 5:1- 11, Giăng 21:1- 9)

e) Vươn đến những người khác với một mức độ đức tin mới

Nếu chúng ta tin rằng bây giờ chính là Mùa thu hoạch thì chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đang thực hiện công việc của Ngài cách kỳ diệu. Vậy hãy để niềm tin này bước một bước tiến mới bằng đức tin, cùng với tình yêu thương và sự tin tưởng thánh, để chia sẻ Phúc âm về Chúa Giê-su và vương quốc Ngài bất cứ khi nào có cơ hội. Tôi cầu nguyện rằng các Hội thánh không chỉ nói với tin đồn của mình rằng họ cần truyền giáo cho những người hư mất, mà sẽ nói rằng Hội thánh của họ sẽ tích cực giúp đỡ họ để vươn ra tới những người hư mất.

Trong năm 2019, các Hội thánh ở Singapore, thông qua Hội đồng các Hội thánh quốc gia Singapore (NCCS) và Nhóm truyền giáo Singapore (EFOS), đang lên kế hoạch cho một sự kiện Mùa thu hoạch quốc gia trong một bối cảnh rất lớn. Điều quan trọng là chúng ta biết rằng Mùa thu hoạch quốc gia không phải là một cuộc truyền giảng đến quần chúng - thay vào đó là cuộc truyền giảng cá nhân được thực hiện trên quy mô lớn. Tất cả các chi thể trong thân thể của Đấng Christ ở Singapore sẽ được khích lệ để tuyên bố những lời chia sẻ ý nghĩa đến mọi người rằng có “sự sống trong một Danh xưng” (Giăng 1:4, 12)

ĐƯỢC KHÍCH LỆ BỞI SỰ VẬN HÀNH CỦA ĐỨC THÁNH LINH

Như tôi đã chia sẻ về những điều sẽ xảy ra trong vòng 3 năm tới, tôi muốn chia sẻ rằng Đức Thánh Linh đã bắt đầu hành động trong Giáo hạt của chúng ta để chuẩn bị sẵn tấm lòng cho Mùa thu hoạch lớn.

KẾT LUẬN

Khi nhìn lại những điều Đức Chúa Trời đã chu cấp cho sứ mạng và mục vụ của Giáo hạt đến bây giờ, tôi được khích lệ và tin tưởng “Công việc của Đức Chúa Trời được hoàn thành theo cách của Đức Chúa Trời sẽ không thiếu sự chu cấp từ Đức Chúa Trời.” Tôi muốn mời các anh chị em dâng đời sống mình cách trọn vẹn (thời gian, tài chính, ân tứ và ân điể và tất cả những gì chúng ta có) cho công việc của Ngài trên Mùa thu hoạch lớn.

Nguồn lực chính để hoàn thành mục đích của Ngài chính là con người. Một Hội thánh bao gồm những người có lòng trắc ẩn, hết lòng cam kết với Chúa Giê-su sẽ là một công cụ mạnh mẽ trong tay Ngài. Cũng như chúng ta tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chu cấp tài chính và nguồn lực cần thiết cho Mùa thu hoạch, chúng ta cũng hãy

Chúng ta có thể được khích lệ bởi những điều sau về sự vận hành của Đức Thánh Linh giữa vòng chúng ta.

A/ Sự sửa trị nên thánh để những người lãnh đạo và Hội thánh trở thành những chiếc bình sẵn sàng cho người Chủ sử dụng.

B / Sự liên kết giữa các thành viên trong giáo hạt giữa tỉnh Singapore và các quận để chúng ta cùng hiệp nhất trong sứ mệnh chung.

C/ Rất nhiều người ngoài mong đợi khao khát biết về Đức Chúa Trời trong một vài Hội thánh, Giáo hạt.

D/ Sự bùng nổ trong việc truyền giáo và môn đệ hóa.

E/ Sự tiến bộ trong ba mục tiêu của Giáo phận về xây dựng các nhà thờ mạnh mẽ, và khai thác các lĩnh vực giáo dục, y tế và cộng đồng.

Không có điều gì phải nghi ngờ, tất cả những điều đó là công việc của Thánh Linh và Đức Thánh Linh đang tiếp tục dẫn dắt chúng ta bước đi.

dâng đời sống mình để được làm mới lại bởi tình yêu Ngài, được khích lệ bởi lời hứa của Ngài và được trao quyền bởi Đức Thánh Linh để làm các mục vụ.

Đức Chúa Trời của chúng ta là Đấng thành tín và Ngài có thể làm được mọi sự. Tôi mong đợi được dẫn dắt và đồng công cùng các anh chị em trong Mùa thu hoạch này. Đức Chúa Trời sẽ ban “cơn mưa” Thánh Linh và Ngài muốn sai chúng ta- những người làm công- đi ra thế giới để bước vào Mùa thu hoạch. Cầu xin giúp đỡ chúng ta làm như vậy trong quyền năng của Đức Thánh Linh bởi tình yêu của Chúa Giê-su- Chúa chúng ta, và để làm cho sự ngợi khen Chúa- Cha của chúng ta- được vinh hiển!

Bishop Rennis Ponniah

Biên dịch (Lan Anh)

WHAT DOES TIME MEAN TO US?

Anniversaries are about time. We think of time that is passed and what it means to us as we recollect events and happenings. We think of time now as we celebrate and rejoice over what we have achieved over time. We think of time in the future as we hope and pray that whatever happens in time will be for our good and to the glory of God. The writer of Ecclesiastes in the Bible reminds us that there is a time for everything in life; our life seems to be wrapped up in time (Eccles 3:1-14). Does time serve us or do we serve time? Is time our servant or is it our master? We can answer these questions only when we see time from different perspectives.

Chronological Time

Time moves according to the clock and the days, weeks, months and years in our lives. This is chronological time. Our life and work are determined by chronological time. By itself chronological time means nothing except to remind us that we are aging and going on in years. Each year that passes, we are older and hopefully wiser and more experienced. When I was much younger, I was attracted to a poster that says, "Today is the beginning of the rest of your life". It can mean a number of things but it is certainly saying that each day that passes, your chronological life gets shorter by the day. We all are affected by chronological time...some have it longer than others. The Bible talks about "three score and ten" (Ps 90:10), suggesting that seventy years is the average length of chronological time to live. Today, many live longer. My mother passed away last month at 102 years old and many will say she has a "good life". A good life is more that the number of chronological years we live but how we live and that means looking at time from other perspectives.

Kairos time

Kairos time suggests an opportunity or appointed time that is given by God to achieve his purpose in our lives. It means the right time to act and do something that may not be appropriate at any other time. Kairos time is therefore not to be ignored or dismissed as to do so will be to our loss or disadvantage. Seeking God and acting according to Kairos time is therefore the wisest decision we can make to live a blessed life in God. Are you seeking God and acting according to his kairos time for you? When it is kairos time, God will prompt us in our hearts by his Spirit to act. We just need to be open and sensitive to him.

Sacred Time

Time that is sacred is time that is related to the Church Calendar that we have as Anglicans (together with other more traditional churches). In this we observe the life and ministry of our Lord Jesus Christ throughout the year. The Christian year starts in Advent in December (not January) and moves on to Christmas, Epiphany, Lent, Easter, Ascension, Pentecost, Trinity and Ordinary Time (the Christian Life). We observe these events in the context of chronological time and give meaning to the year through the life of Christ. To us, this is sacred time that focuses our attention throughout the year on Christ. This is time well-spent because Christ is central to our life! It is only right that everyday we think of an aspect of the life of Christ.

Sacramental Time

This is also sacramental time because as we observe these events in the life of Christ, we also receive his blessings as we connect with him daily in time. In all areas in the life of Christ, we receive his blessings when we pray, meditate, speak of and make them known. Sacrament is what we do outwardly that results in spiritual blessings, like the Holy Communion and water baptism. Sacramental time is therefore richly rewarding spiritually and should not be missed out by any follower of Christ. There is sacramental time everyday when we focus on Christ.

Liturgical Time

Using the liturgy in our worship is again time well-spent. Our liturgy aids us in worship personally or corporately. Our liturgy enables us to focus on God in time and it is also a form of discipline to ensure proper worship takes place in time. Life is also liturgical, not just worship. When we observe focus and discipline in our daily spiritual life, we are living liturgically in time, as we do so for the glory of God. Through liturgical time, life is more than time passing by but life living to its fullest in Christ.

May we use time wisely and fruitfully as God's children to his praise and glory!

Rev Soon Soo Kee

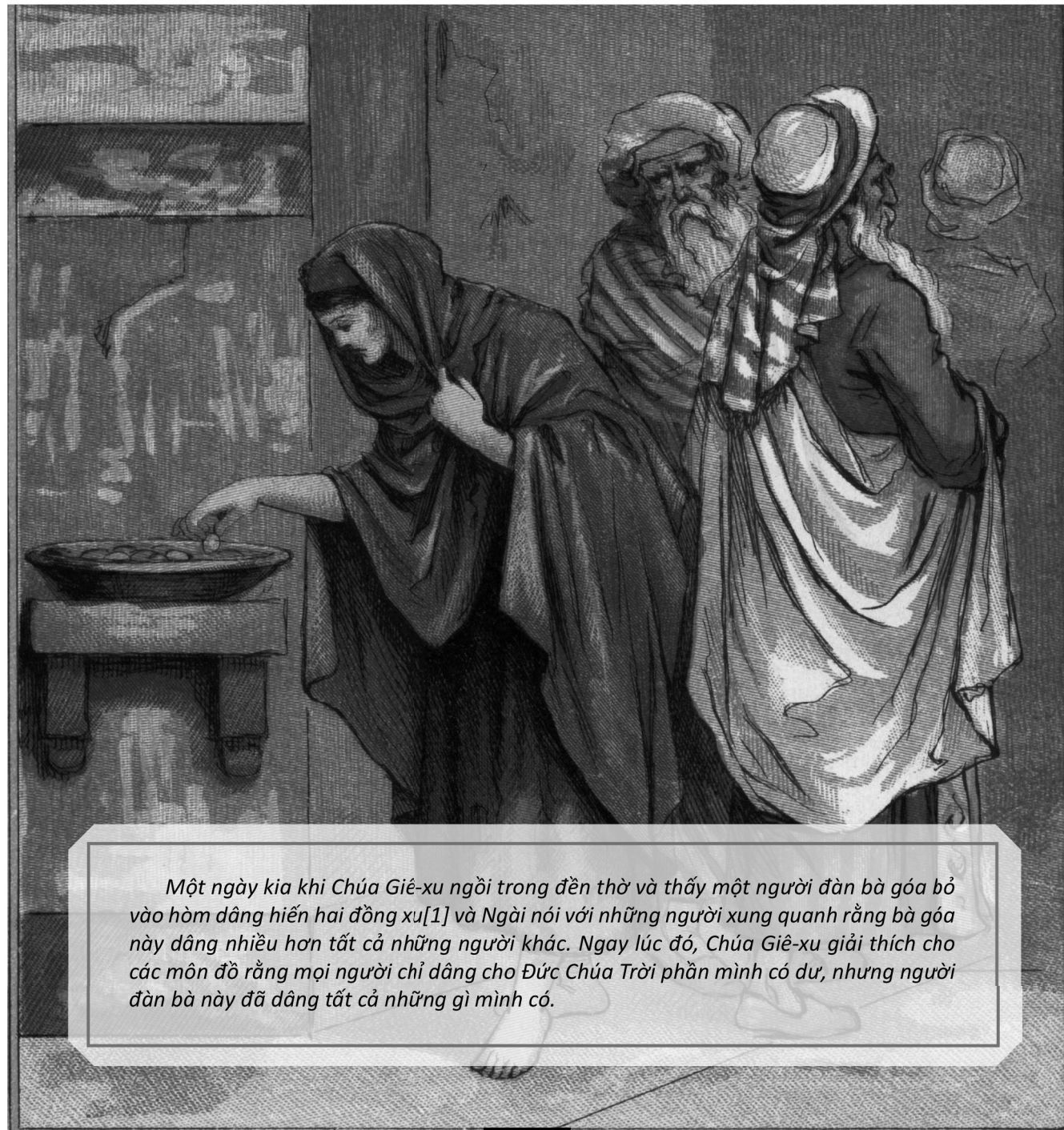
Last Sunday after Trinity

2nd Nov 2017

NGƯỜI DÂNG HIẾN

Nhiều nhất

“Quả thật, Ta nói với các ngươi, bà góa nghèo này đã bỏ vào thùng tiền dâng nhiều hơn những người khác” Lu-ca 21:3

Một ngày kia khi Chúa Giê-xu ngồi trong đền thờ và thấy một người đàn bà góa bỏ vào hòm dâng hiến hai đồng xu[1] và Ngài nói với những người xung quanh rằng bà góa này dâng nhiều hơn tất cả những người khác. Ngay lúc đó, Chúa Giê-xu giải thích cho các môn đồ rằng mọi người chỉ dâng cho Đức Chúa Trời phần mình có dư, nhưng người đàn bà này đã dâng tất cả những gì mình có.

P hép toán trong Nước Đức Chúa Trời quả thật không giống với cách mà thế gian nhìn nhận. Có một ví dụ thú vị mà các triết gia đã mất rất nhiều công sức và giấy mực là để phân định xem một cái cốc là “cạn một nửa” hay “đầy một nửa”. Người bi quan (pessimist) cho rằng cái cốc đã cạn một nửa và họ luôn lo lắng rằng cái cốc sẽ tiếp tục cạn hơn nữa. Người lạc quan (optimist) cho rằng cái cốc đã được đầy một nửa vì họ hy vọng rằng cái cốc sẽ được đổ thêm cho đầy hơn. Quan điểm hay thế giới quan là điều khó thay đổi vì nó chính là lăng kính mà chúng ta qua đó nhìn mọi sự vật, sự kiện xảy ra xung quanh. Cái cốc trong mắt người bi quan sẽ không bao giờ đầy và cái cốc trong mắt người lạc quan sẽ không bao giờ cạn.

Quay trở lại câu chuyện về người đàn bà góa được Lu-ca ghi chép lại, liệu bà ấy là người bi quan hay lạc quan? Khi chúng ta nhìn vào câu chuyện về những con người có thật và sự kiện thực sự xảy ra, các lý luận triết học trở nên nông cạn và quá đơn giản. Khi giảng dạy trên đất, Chúa Giê-xu rất hay dùng các hình ảnh ẩn dụ để chia sẻ về Nước Đức Chúa Trời, nhưng cũng có đôi lúc, Ngài sử dụng một câu chuyện có thực để giải thích cho người nghe về những giá trị trong Nước Đức Chúa Trời, và đây là một câu chuyện thực tế đã xảy ra. Trong xã hội Do Thái đầu Công Nguyên, phụ nữ góa bụa là những người khó khăn nhất vì họ mất đi người chồng. Trong xã hội đó, người chồng là trụ cột về kinh tế, thuộc linh và chịu trách nhiệm trước pháp luật về bất cứ vi phạm nào do vợ hoặc con cái gây ra. Khi người chồng mất đi, tất cả những nghĩa vụ đó sẽ đổ lên đầu người vợ góa. Hơn nữa, số tiền bà góa này dâng cũng là số tiền rất nhỏ, vì lepta là đồng tiền có mệnh giá thấp nhất trong bảng tiền tệ của Hy Lạp Cổ đại.

Khi nhìn vào cái cốc đang đầy hay vơi, dù với thế giới quan nào đi chăng nữa thì một người cũng sẽ phải đưa ra một so sánh. Người bi quan thì dùng thước đo “cạn” để so sánh trong khi người lạc quan dùng thước đo “đầy” để so sánh. Nhưng toán học và triết học trong Nước Đức Chúa Trời thì không sử dụng thước

đo thông thường để so sánh. Đức Chúa Trời nhìn vào tấm lòng của con người.

Để minh họa, tôi muốn chia sẻ về một người phụ nữ Hàn Quốc tên Lee, một tấm gương trong sự dâng hiến mà tôi được gặp nhờ sự dẫn đưa của Chúa Thánh Linh.

Bà Lee sinh năm 1942 tại bán đảo Triều Tiên trong thời Đế Quốc Nhật Bản chiếm đóng. Lớn lên trong hoàn cảnh đất nước bị chia cắt bởi chiến tranh Triều Tiên (1950-1953), bà Lee quyết định tìm con đường thoát thân để tìm một tương lai tươi sáng hơn. Năm 1968, khi 26 tuổi, bà Lee học xong chứng chỉ y tá ở Hàn Quốc và được sang New York, Mỹ theo diện xuất khẩu lao động với nghề y tá. Ngay khi đến Mỹ, bà tìm đến nhà thờ mặc dù chưa tin Chúa vì đó là nơi cộng đồng người Hàn Quốc nhóm họp và chia sẻ, giúp đỡ nhau, nhưng cũng tại đó mà bà gặp Chúa. Sau khi kết hôn, bà Lee và chồng tiếp tục làm việc một cách cần mẫn nhưng công việc của họ có nhiều vất vả.

Năm 1977, gia đình họ mua một căn nhà nhỏ ở Staten Island, New York. Một thời gian ngắn sau, hai vợ chồng bà Lee quyết định vay một khoản tiền lớn để mua lại một tiệm giặt là. Như nhiều gia đình nhập cư khác, họ làm việc từ 12-14 giờ mỗi ngày. Bà Lee vừa phụ giúp công việc của cửa hàng, vừa chăm sóc hai con nhỏ. Bà Lee kể lại, hàng ngày, sau khi cho các con ăn, giúp con học bài rồi đi ngủ, bà Lee lại xuống tầng hầm để làm một số việc may vá theo đơn của khách tại tiệm giặt. Với bà, khoảng thời gian từ 9 giờ tối đến 1 giờ đêm là thời gian phước hạnh vì bà được tĩnh lặng trước Chúa, bà thường nghe các bài giảng của Tiến sĩ James Dobson qua chương trình Focus on the Family[2] trong lúc làm việc.

Đầu những năm 1980, Tiến sĩ Dobson có bài phỏng vấn Tiến sĩ David A. Noeble và qua đó giới thiệu về Summit Ministries, chương trình trại hè mà Tiến sĩ Noeble đã phát triển để chuẩn bị cho giới trẻ về thế giới quan của Cơ Đốc Giáo. Ngay sau khi nghe bài giới thiệu về Tiến sĩ Noeble và Summit Ministries, bà Lee quyết định đăng ký cho cô con gái lớn theo học tại Summit Ministries,

rồi tiếp sau đó là cậu con trai. Được Chúa cảm động và qua những ảnh hưởng nhìn thấy được qua con cái mình, bà Lee bắt đầu đi vận động và chia sẻ với các gia đình trong hội thánh của mình. Một thời gian ngắn sau, các thanh thiếu niên trong hội thánh mà gia đình bà nhóm đều hoàn thành khóa học của Summit Ministries. Trong các năm tiếp theo, bà Lee kiên trì đi đến các hội thánh có đông tín đồ là người Hàn Quốc ở các khu vực quanh New York để giới thiệu về Summit Ministries.

Năm 1996, bà Lee chính thức thành lập quỹ học bổng Korean Scholarship for the Summit Ministries (“KSSM”) để hỗ trợ cho các học sinh có hoàn cảnh khó khăn muốn tham dự Summit Ministries. Từ năm 2006, quỹ học bổng KSSM mở rộng và cấp cả học bổng cho thanh thiếu niên học tập và sinh sống ở Hàn Quốc đến học tại Summit Ministries. Đến nay, quỹ học bổng KSSM đã cấp học bổng cho khoảng 140 thanh thiếu niên đến từ New York, Hàn Quốc, Việt Nam, Nam Phi và nhiều nơi trên khắp thế giới học tại Summit Ministries.

Mùa hè năm 2014, khi vợ chồng tôi đến thăm, bà Lee và chồng đã nghỉ không còn làm tiệm giặt là nhưng họ vẫn sống ở ngôi nhà nhỏ ở Staten Island, và căn nhà dường như không thay đổi gì từ khi mua năm 1977. Chúng tôi không khỏi ngạc nhiên vì những điều kỳ diệu và lớn lao mà Đức Chúa Trời đã làm thông qua người phụ nữ nhỏ bé này. Qua sự dâng hiến và tận tâm của bà Lee, KSSM đã được xây dựng và phát triển, và KSSM sẽ tiếp tục thay đổi cuộc sống của nhiều người. Sự dâng hiến ban đầu của bà Lee và gia đình cho KSSM không thể đong đếm được bằng tiền vì những giá trị mà nó để lại là vô giá. Cũng giống như người đàn bà góa được Chúa Giê-xu nhắc đến trong phúc âm Lu-ca, tấm lòng của bà Lee khi dâng hiến không đặt trọng tâm vào mình mà đặt vào Chúa, vào công việc mà Ngài kêu gọi.

Chúa đang kêu gọi bạn dâng gì cho Ngài? Bạn có sẵn sàng dâng mình làm công cụ hữu ích trong tay Chúa không?

Samuel Vũ

[1] Trong bản Tiếng Hy Lạp sử dụng từ “lepta” (λεπτά): đồng tiền có mệnh giá thấp nhất trong hệ thống tiền tệ Hy Lạp Cổ đại. Trong thời cận đại, Hy Lạp có đúc ra tiền xu lepta này với mệnh giá thấp nhất là 5 lepta.

[2] tạm dịch là “Tập trung vào Gia đình”

Khí thân thể' con là
ĐỀN THỜ
của Đức Chúa Trời

Kinh thánh Cô rinh tô 6, câu 19: “Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao?”

Ngày mới tin Chúa tôi đâu hiểu ý câu Kinh thánh này.

Câu chuyện của Mục sư Vũ Hồng Thái về việc bỏ thuốc lá khiến tôi chú ý.

Mục sư kể rằng ngày ông còn ở Hồng Kông, khi ấy đã tin nhận Chúa nhưng ông vẫn rất nghiện thuốc lá, nhiều lần tìm cách mà không thể nào bỏ được. Ngay cả khi ông đến nhà thờ thờ phượng Chúa thì ông vẫn cứ dập dình với điều thuốc lá. Cho đến một hôm, ông được nghe mục sư giảng đoạn kinh thánh Cô rinh tô 6, câu 19: “Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao?”

Ông như bừng tỉnh và tự khắc thấy cần phải bỏ thuốc lá. Bởi thân thể mình là đền thờ Đức Chúa Trời thì cần thanh sạch, không thể có “ống khói” ô nhiễm ngự trị bên trong.

Tôi thấy rất đổi ngạc nhiên bởi bỏ thuốc lá là việc cực khó, bởi nhiều người đã quyết tâm, kể cả dùng đến các loại thuốc và phương pháp cai nghiện, kể cả bằng lý trí nhưng không thành công. Vậy mà chỉ qua việc tin nhận Chúa, học ý nghĩa lời Chúa qua câu Kinh thánh đó mà có thể tuyệt giao với thuốc lá.

Và tôi cũng ước ao chồng mình cũng được như vậy. Anh ấy đã nghiện thuốc lá đến gần 40 năm rồi, cũng vài lần bỏ được rồi lại tái nghiện. Anh ấy là bác sĩ nên biết rất rõ tác hại của thuốc lá nguy hiểm thế nào, nhất là với bệnh phổi khi mà ung thư đang tràn lan, giết chết bao mạng người, trong đó phần lớn nguyên nhân từ thuốc lá.

Nhưng cảm ơn Chúa vô cùng bởi ngay sau khi tin nhận Chúa, BS Hoạt đã bỏ được thuốc lá. Thuốc lá như một thứ “ma quỷ” đã bắt lực trước anh ấy, mà nói đúng hơn là đã đầu hàng Chúa hoàn toàn. Từ ngày bỏ thuốc đến nay, BS Hoạt không hề thèm thuốc, không hề nhắc đến thuốc lá. Và đương nhiên sức khỏe cũng đã tốt lên nhiều. Khi không còn “ống khói” trong người thì thể lực tốt hơn, cuộc sống lành mạnh hơn và những người xung quanh cũng không bị ảnh hưởng và khó chịu bởi khói thuốc. Và một điều nữa là không tốn khoản chi tiêu cho cái mà để tàn phá sức khỏe.

Rõ ràng Chúa đã làm thay đổi nhận thức, tư duy và nếp sống của chúng ta qua đời sống thuộc linh nhanh, mạnh hơn, sâu sắc hơn hơn bất kỳ một sự tác động nào khác. Thậm chí ngay kể cả những người nghiện ma túy, Chúa cũng có thể thay đổi đời sống của họ mà không tốn bất kỳ viên thuốc hay đồng tiền nào cả.

Gia đình tôi biết ơn Chúa về điều này, từ một điều rất nhỏ nhưng có tác động lớn đến cuộc sống của gia đình.

Hãy giữ cho thân thể mình lành mạnh chẳng riêng gì đối với thuốc lá, bởi đó là đền thờ Đức Chúa Trời. Điều lành mạnh đến với mỗi cá nhân thì đó là phước hạnh của một gia đình, rộng ra là cả xã hội.

Càng tin Chúa, bạn sẽ được chiêm nghiệm được rất nhiều điều kỳ diệu, đối với Chúa đầy quyền năng và tình yêu thương thì không có gì là không thể.

Minh Yến

Những bài học từ thất bại có lẽ giúp ta gặt hái được nhiều hơn cả từ những thành công- tôi đã thực sự cảm nhận được điều đó.

Có thể nói rằng, đây là lần đầu tiên tôi nhận được cùng lúc hai cụm từ “thất vọng hoàn toàn” và “thất bại hoàn toàn” cho những gì chúng tôi đã thể hiện trong công việc. Song song với đó, đó là việc tôi đã “chưa hoàn thành được vai trò của mình như đã được mong đợi/ giao phó”, và sự hoài nghi “hiểu đúng rồi nhưng làm thì sao?”.

Tôi yêu cầu và chúng tôi đã có một buổi “phản hồi” kéo dài 3h đồng hồ ngay sau khi các lãnh đạo của chúng tôi ra về. Tôi đã để cho các bạn trong nhóm phản hồi cụ thể hơn những gì họ thấy là chưa tốt một cách cụ thể để có thể đưa ra một “kế hoạch hành động” cụ thể hơn để thay đổi: từ cách nghĩ, cách làm và các hành động ngắn hạn, dài hạn. Tôi cảm nhận được sự cởi mở của các thành viên trong buổi họp hôm đó kèm với một sự thấm thía của mỗi người với hai từ “thất vọng” và “thất bại” kia.

Tôi ra về khi trời đổ mưa như trút. Tuy nhiên, lòng tôi nhẹ bẫng, không còn chút nặng nề như buổi tối hôm trước lúc mới hứng nhận một phần lời chê trách. Lạ lùng quá phải không? Thực ra, đó là nhờ sáng sớm hôm đó, tôi đã đọc được câu Kinh Thánh trong sách Cô-lô-se 3:15: “Nguyện xin sự bình an của Đấng Christ ngự trị tâm hồn anh chị em, đó là sự bình an mà anh chị em đã được gọi đến để thành một thân thể. Anh chị em hãy có lòng biết ơn”. Tôi đã cầu nguyện và xin Chúa cho tôi sự bình an.

Tôi cũng điểm lại những gì làm tôi mệt mỏi ngày hôm trước và kiểm điểm trước Chúa, xin Chúa ban sức cho tôi có sự bình an.

Nếu sự thu hái chỉ là như vậy, hẳn tôi cũng chưa muốn viết ra đây. Sáng hôm nay, tôi nhận được chia sẻ của các bạn về cuộc họp phản hồi ấy. Các bạn không chỉ cho tôi biết sự thấm thía phải thay đổi cũng như tinh thần quyết tâm thay đổi của các bạn với nội dung thu được từ cuộc họp và từ sự “thất vọng” và “thất bại” ấy mà các bạn còn chia sẻ sự ngạc nhiên đại loại là “tất cả chúng em đều bất ngờ vì ai cũng đã nghĩ rằng với kết quả như vậy, chắc cuộc phản hồi ấy sẽ phải ‘này lửa, gay gắt’ lắm! Chúng em đã xác định phải ‘chịu trận’ mà không hiểu sao chị lại bình tĩnh điều hành cho chúng em phản hồi nhẹ nhàng được đến vậy và vì thế chúng em lại càng thấm hơn những gì chị chia sẻ”!

Sự ngạc nhiên của các em ấy là “quả ngọt” tôi đã không hề nghĩ đến. Kết quả thu hái ấy không phải do tôi tự có! Cảm tạ Chúa đã kiên trì và uốn nắn tôi! Cảm tạ Chúa đã ban cho tôi sự bình an trong Chúa để tôi có thể chế ngự cơn giận dữ trong bản thân mình và cảm tạ Chúa, nhờ đó cho tôi cơ hội chia sẻ với các em nhờ đâu tôi đã được biến đổi và nhân cơ hội ấy, tôi mạnh dạn chia sẻ với các em Lời Chúa.

Thêm một lần cho tôi trải nghiệm câu Kinh Thánh trong sách I Cô-rinh-tô 10:13 “Không một thử thách nào đã xảy ra cho anh em mà lại vượt quá sức loài người. Thiên Chúa là Đấng trung tín: Người sẽ không để anh em bị thử thách quá sức; nhưng khi để anh em bị thử thách, Người sẽ cho kết thúc tốt đẹp, để anh em có sức chịu đựng.”

Rất thú vị khi có bản dịch khác thay từ “thử thách” bằng từ “cám dỗ”. Nhưng quả thực, trong Chúa là thế! Những nhọc nhằn, khó khăn, có sự chỉ dạy của Chúa, chúng ta sẽ vượt qua và sẽ thu hái được quả ngọt! Những “cám dỗ” đến từ ma quỷ, có thể ngọt ngào trong mắt trong miệng chúng ta nhưng sẽ là gai nhọn xóc vào tâm hồn. Có Chúa với Lời của Ngài, Thánh Linh của Ngài, chúng ta sẽ đủ sức vượt qua được những cám dỗ ấy.

Mỗi ngày một chút, suy ngẫm và thực hành, ăn năn và cầu nguyện, Chúa sẽ mở lối cho mỗi chúng ta và những gì chúng ta gặt hái sẽ vượt lên hơn cả những gì chúng ta có thể biết đặt ở môi miệng mình!

THẤT BẠI

Giúp chúng ta gặt hái được nhiều hơn

Cảm tạ Chúa, Đấng ban yêu thương và che chở chúng con! Amen!

Deborah Giang

MỤC VỤ GIẢI CỨU

Cuối cùng tôi cũng được tự do

Hôm nay 28/10/2017 là ngày tròn 1 năm tôi đến một thành phố khác để tiến hành một công việc mà tôi đã chờ đợi hàng năm. Tôi mang một sự tuyệt vọng và khoắc lên mình mọi gánh nặng khi ngồi trên máy bay. Tôi trông chờ nhiều lắm vào chuyến đi này. Tôi nghĩ rằng đây có lẽ chính là sự trả lời của Chúa cho những ngày đêm cầu nguyện trong sự bất lực kéo dài hàng năm của tôi. Cho tới lúc ấy tôi đã gặp đủ mọi rắc rối và sự chán nản trong đức tin của mình rồi. Và quả thực, mọi sự đã thay đổi sau chuyến đi ấy.

Cảm tạ Chúa vì Ngài đã dành cho tôi một năm vừa qua để trải nghiệm và được thấy những bông trái lần lượt xuất hiện. Tôi sẽ làm chứng về công việc lạ lùng của Ngài trong trận chiến mà tôi vừa phải trải qua. Tôi thấy mình cần có trách nhiệm chia sẻ cho anh chị em, đặc biệt là những người đã dành nhiều sự cầu nguyện và quan tâm tới tôi trong những lúc khó khăn nhất. Tôi cần dành một câu trả lời hoàn chỉnh cho mọi người. Mong rằng những câu chuyện của tôi cũng giúp anh chị em biết đến một lĩnh vực rất thiết yếu những còn chưa được biết đến rộng rãi, đó là mục vụ giải cứu.

Mục vụ giải cứu là việc cầu nguyện giúp đỡ một Cơ Đốc Nhân thoát khỏi mọi sự kìm kẹp và áp chế mang tính thuộc linh bởi kẻ thù là ma quỷ. Khi một CĐN tiếp nhận Chúa, ngay lập tức người ấy nhận được sự cứu rỗi và sự sống đời đời từ Chúa Jesus. Tuy nhiên, sự tự do và thánh hóa thì không diễn ra một cách tự động. Mục vụ giải cứu mà tôi tham gia được thực thi dựa trên nền tảng Kinh Thánh trong Ê sai 61 nói về sự giải cứu như sau:

*“1 Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên ta;
vì Đức Giê-hô-va đã xức dầu cho ta, đặt giăng tin
lành cho kẻ khiêm nhường.*

*Ngài đã sai ta đến đặt rịt những kẻ vỡ lòng, đặt
rao cho kẻ phu tù được tự do,*

kẻ bị cầm tù được ra khỏi ngục;

2 Đặt rao năm ban ơn của Đức Giê-hô-va,

*và ngày báo thù của Đức Chúa Trời chúng ta;
đặt yên ủi mọi kẻ buồn rầu;*

*3 Đặt ban mào hoa cho kẻ buồn rầu ở Si-
ôn thay vì tro bụi,*

*ban dầu vui mừng thay vì tang chế, ban áo
ngợi khen thay vì lòng nặng nề;*

*hầu cho những kẻ ấy được xưng là cây của sự công
bình,*

*là cây Đức Giê-hô-va đã trồng để được vinh hiển.
(...)”*

Như vậy, một người tuy đã là CĐN nhưng vẫn cần nhận được sự giải thoát khỏi mọi đau đớn, cảm tù, buồn rầu, nặng nề, bệnh tật... Và những việc này cần có thời gian, sự sẵn sàng, khao khát được giải cứu. Và rất nhiều khi, kẻ thù đã ngăn cản CĐN bước vào cuộc chiến này khi chúng khiến họ nghĩ rằng mình không nằm dưới sự áp chế nào, chẳng nhận thấy có kẻ nào đang cầm giữ mình và do đó cũng không quan tâm đến việc mình có cần được giải cứu hay không.

Có lẽ các anh chị em đã quen thuộc với mục vụ giải cứu dành cho người nghiện, một mục vụ rất được phước và mạnh mẽ tại Việt Nam. Với một người nghiện, tội lỗi và sự kìm kẹp của ma quỷ trên đời sống họ rất dễ nhận thấy bằng mắt thường. Và cách mà Chúa giải cứu họ cũng thật sống động và đầy thuyết phục. Nhưng với những người “bình thường” hơn thì sao? Thật không dễ dàng gì khi nghĩ rằng mọi CĐN thực ra cần đến sự giải cứu. Nhưng dù tôi không nghiện ngập hay vướng vào tệ nạn, Chúa cũng khiến tôi nhận ra rằng tôi có quá nhiều những xiềng xích trong đời sống mình và chính Ngài là Đấng muốn chạy về phía tôi, lôi tôi ra khỏi vũng lầy. Vì đơn giản là, Ngài muốn tôi tận hưởng sự tự do thực sự.

Trước khi được giải cứu

Từ ngày tiếp nhận Chúa, đức tin của tôi vẫn hay bấp bênh và dễ xao động. Nhiều lần tôi tự hỏi sao mình không có niềm vui của một người được cứu rỗi. Mỗi lần bị bắt bớ, tôi sợ hãi và không dám đối mặt với gia đình. Những cảm xúc của tôi cũng thật phiền hà, cứ thay đổi một cách cực đoan và khiến tôi khó ở với chính mình. Tôi ít khi có được trọn 1 tuần nào mà không có cảm xúc bị đẩy lên cực độ và căng thẳng. Điều này cũng ảnh hưởng xấu tới sức khỏe thể chất của tôi.

Cuộc sống tôi cũng gặp nhiều sự trắc trở và khó chịu. Nhiều lúc tôi thấy mình như miếng nam châm hút hết những gì tệ hại nhất xung quanh mình. Nói về nhân cách, ngay từ hồi còn nhỏ, tôi đã nhận ra rằng mình đúng là một sự kết hợp hoàn hảo của những tính cách và thói quen xấu xí nhất của bố mẹ. Tôi có đủ mọi sự chán ghét với mọi người. Trong tôi luôn có một sự thôi thúc để bùng nổ, làm những việc bất chấp hậu quả và muốn trả đũa cho những bất công của mình. Tôi cảm thấy như có một con người đang bị trói buộc và hành hạ trong sâu thẳm mà vẫn luôn quẩn quại muốn thoát ra. Nhưng cũng cảm tạ Chúa thật nhiều, Ngài cũng ban cho tôi một lý trí đủ mạnh để có được sự kiềm chế bản thân khỏi những tội lỗi nghiêm trọng. Tuy những điều khó chịu trong tôi không khiến tôi sa ngã nhưng khiến tôi có một cuộc sống khá đáng ghét.

Tìm kiếm, hy vọng, rồi lại thất vọng:

Tôi nhận thức phần nào được tình trạng không ổn của một người mang danh Cơ Đốc Nhân như mình. Sau khi đọc Kinh Thánh, tôi tự đúc kết được ra tiêu chuẩn của một CĐN, nhưng tôi thấy từ chỗ tôi đang đứng đến tiêu chuẩn đấy còn xa xa lắm. Ngay từ những ngày ban đầu khi đi nhóm năm 2012, tôi bắt đầu khao khát nhiều hơn sự biến đổi của Chúa cho tình trạng của mình. Tôi rất nóng lòng tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng sau một thời gian quan sát và lắng nghe, tôi thấy hơi thất vọng vì không thấy ai có vẻ muốn giúp mình.

Tôi nhớ có lần tôi hỏi vài người trong nhóm rằng vì sao tôi không có sự vui mừng như Kinh Thánh miêu tả. Tiếc rằng, câu hỏi của tôi không thực sự được lắng nghe và giải đáp. Nên nó vẫn tiếp tục là một câu hỏi được nhắc lại vào năm 2016 trong buổi học môn đệ hóa. Sau buổi học đó, một người chị em trong HT CTTL đã lắng nghe và chia sẻ với một người khác và tìm đến tôi để an ủi. Tôi vô cùng cảm kích với hành động đó, nhưng rồi tôi vẫn mắc kẹt với nỗi niềm của mình. Và lúc ấy, tôi không hề biết mình đã bị trầm cảm và rối loạn cảm xúc kéo dài không lối thoát. .

Năm 2015, tôi đã không ngại đầu tư một khoản đáng kể vào vài khóa học tâm lý của một nữ tiến sỹ tâm lý học Việt Nam với mong muốn “chữa lành” tâm trí mình. Tôi rất thích thú và mong đợi sự thay đổi như được hứa hẹn. Nhưng sau khi tham gia, không những tôi không thay đổi mà còn gặp phải một số cảm dỗ của thế gian. Tôi đã phải rất giữ mình vì trong khóa học các học viên được yêu cầu

tập yoga, thiền và khuyến khích trải nghiệm tình dục trước hôn nhân. Tôi bị giáo viên vài lần chế giễu khi đưa ý kiến trái ngược về chuyện này. Đây là một khóa học khá thịnh hành dành riêng cho phụ nữ Việt Nam bởi một guru nổi tiếng với mục đích mang lại nhiều tự do và hạnh phúc cho phụ nữ hơn. Sau này tôi đã phải ăn năn với Chúa vì việc tham gia này. Khi hiểu ra được vấn đề thì tôi càng lo lắng cho sự sai lệch và nguy hại của khóa học kiểu này ở VN mà tiếc thay nó vẫn đang được hưởng ứng.

Khi tôi bắt đầu tuyệt vọng, Chúa đã trả lời tôi

Cuộc hành trình đức tin của tôi bắt đầu vào tháng 4/2012 với đầy nhiệt huyết và hào hứng. Nhưng đến cuối năm 2012 thì tôi bỏ Chúa do cảm thấy lạc lõng khi đi nhóm. Sau đó tôi quay lại với Ngài và đến đầu năm 2013, Chúa cho tôi học một khóa Kairos về Đại Mạng Lệnh và tôi tham gia vào mục vụ cầu nguyện này. Cả năm 2013 đó là một năm rục rờ nhất và vô cùng được phước. Tới năm 2014, mục vụ Kairos dừng và tôi bắt đầu thấy trống trải. Cùng năm ấy, tôi bị bắt bớ nặng nề và bố tôi bị nhồi máu cơ tim. Sau tai nạn ấy, tôi mới đến tham gia HT CTTL thông qua một người bạn. Mãi tới khoảng tháng 8 năm 2015, tôi mới cam kết trong lời cầu nguyện với Chúa là sẽ phục vụ Ngài tại HT CTTL. Sau một thời gian phục vụ, tới năm 2016, sự mệt mỏi và trống vắng quay lại với tôi. Và tôi bắt đầu cảm thấy lê lết trong từng bước đi của mình.

Lúc này, tôi bắt đầu cầu nguyện theo kiểu “cảnh báo” với Chúa như thế này, trong những ngày nặng nề và những đêm đầm nước mắt: “Chúa ơi, con bất lực rồi! Nếu Chúa không cứu con, Ngài sẽ mất con...”.

Tôi cầu nguyện và mong ngóng một sự kiện gì đó sẽ diễn ra để mang đến sự phấn hưng cho đức tin của mình. Ban đầu tôi hy vọng vào trại hè thanh niên tại Nha Trang. Tại đó, tôi có những khoảng thời gian tuyệt vời bên bạn bè nhưng với tôi đó vẫn chưa phải câu trả lời. Nhưng trong kỳ trại đó, một vài anh chị em đã nhìn thấy một số dấu hiệu bất thường của tôi trong buổi cầu nguyện mời Đức Thánh Linh. Và tôi bỗng cảm thấy khó chịu với sự quan tâm của họ.

Tôi lại tiếp tục đặt hy vọng vào chuyến thăm của đoàn SOMA vào tháng 7. Tôi tham gia phục vụ và tiếp đón đoàn, với một tâm trạng buồn và chán nản thường trực. Tôi thấy mọi người trong đoàn mới được phước và tràn ngập năng lượng biết bao. Khi ở bên họ, tôi chỉ cảm thấy tủi thân và tự ti vì chẳng ai như mình, mắc kẹt trong sự buồn chán mà không biết bày tỏ cùng ai. Trong buổi học cuối cùng, đoàn SOMA yêu cầu mọi người tạo “đường hầm cầu nguyện” để chúc phước cho những ai đi qua đường hầm tạo bởi mọi người ở đó. Tôi nhớ tối hôm ấy ai cũng hoan hỉ và vui cười khi được đi qua hầm và nhận sự chúc phước. Còn riêng tôi thì ngồi lại trên ghế vật vờ với cơn đau dạ dày bất thường và kinh khủng nhất từ trước tới giờ. Tôi oằn mình trên ghế với cái bụng chướng. Không có ai đi qua đường hầm hôm ấy mà như bị hành hạ như tôi. Tôi đau đớn và phải kêu mọi người tới cầu nguyện.

Sau một hồi, sự đau đơn cũng giảm bớt, và lúc ấy, một người chị em tiến lại gần tôi và kéo tôi lại gần và chia sẻ với tôi rằng: Chúa muốn tôi được giải cứu.

Quá trình giải cứu

Sự giải cứu bắt đầu ngay khi tôi được biết về mục vụ này. Tôi biết điều này bởi lẽ, có thể tôi chưa thực sự sẵn sàng tìm hiểu và tham gia, nhưng ma quỷ thì đã “bắt tay vào việc” ngay lúc đó rồi. Chúng không muốn một CĐN nhận được sự giải thoát và chúng tìm mọi cách tấn công tôi. Về tâm lý, chúng khiến tôi liên tục rơi vào trạng thái khủng hoảng tâm lý, rối loạn cảm xúc và trầm cảm nặng. Tôi dễ cảm thấy bị tổn thương và tuyệt vọng. Chúng làm tôi phân tán khỏi chính mục vụ giải cứu, khiến tôi không muốn dành thời gian vào việc chuẩn bị cho mục vụ.

Và điều kinh khủng nhất ấy là chúng đẩy tôi vào một tình huống tội lỗi khi tôi mất cảnh giác. Dù vậy, trong sự việc ấy, Chúa đã cứu và che chở tôi một cách kỳ diệu. Cảm tạ Chúa thật nhiều. Sự giải cứu không diễn ra một lần duy nhất trong một khoảnh khắc duy nhất. Đó là một hành trình mà tôi phải nương cậy Đức Chúa Trời và để Ngài soi

vào tận sâu trong lòng mình và mang chúng ra, chấp nhận để Chúa vớt bỏ chúng khỏi tôi. Điều quan trọng nhất để được giải cứu là đi theo sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh. Sự cầu nguyện và kiêng ăn là cũng những việc rất cần thiết. Ngoài ra, còn có một số nhân tố tác động tới sự giải cứu của tôi như sau:

- Lời của Đức Chúa Trời: lời của Ngài có hiệu quả ngay cả khi tôi còn chưa hiểu về mục vụ giải cứu. Mọi công sức của con người đều vô ích trong trận chiến thuộc linh nếu họ không dùng vũ khí lợi hại nhất là lời của Đức Chúa Trời để ra trận.

“12: Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. 13: Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời (...) 17: Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mũ trụ, và cầm

chúng ta đều từng mắc tội, không có ai là người công chính bởi sự cố gắng của mình. Và chắc chắn sự xưng tội sẽ được thực hiện một cách vô cùng riêng tư và nghiêm ngặt. Kinh Thánh có chép về việc này như sau:

“Vậy, hãy xưng tội cùng nhau và cầu nguyện cho nhau để anh em được lành bệnh. Lời cầu nguyện của người công chính có quyền năng và rất linh nghiệm.” (Gia-cơ 5:16)

- Sự lắng nghe, kiên nhẫn và yêu thương: khoảng thời gian được tham gia vào mục vụ cũng là những tháng ngày mà tôi nhận được sự

tôi nhận sự giải cứu khi tôi không chịu xin lỗi một người chị em của tôi. Đến khi tôi chịu nhận lỗi và xin làm hòa, tức là khi thành tri kiên cố này bị đánh đổ, ma quỷ mới hết chỗ ẩn trốn và bị đuổi ra khỏi tôi.

- Công bố đức tin: đây là nhân tố xuất hiện cuối cùng mà tôi sử dụng nhưng lại là yếu tố quan trọng nhất trong việc kéo đổ toàn bộ nhà tù cầm giữ tôi suốt những ngày qua.

Sau khi được giải cứu, tôi giống như một tù nhân đã được mở khóa còng tay và cửa nhà lao cũng đã được phá khóa. Nhưng bởi nỗi sợ

hãi rất lớn mà tôi có từ nhỏ, tôi vẫn không dám bước ra khỏi nhà tù ấy. Những gì tôi cần làm đó là đứng lên và đẩy nhẹ cánh cửa, rồi tôi sẽ được thoát ra ngoài, nhưng tôi vẫn không chịu làm vậy. Sau này, tôi mới hiểu rằng mình gặp một vấn đề tâm lý giống như các nạn nhân bị giam cầm và trói buộc từ nhỏ, là những người dù có được trợ giúp thì cũng không có sự can đảm

gươm của Đức Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời.” (Ê-phê-sô 6:12-17)

- Mối thông công: mật thiết và minh bạch đến mức có thể xưng tội cùng nhau, không giấu diếm gì hết. Đây là một trong những ngăn cản lớn khiến một người không muốn tham gia cầu nguyện giải cứu. Tuy nhiên, khi chúng ta đủ tin tưởng nhau để làm việc này, sẽ không còn có sự ngăn cách nào hay sự lừa dối nghi ngờ nào mà ma quỷ có thể lợi dụng được. Để vượt qua được trở ngại này, anh chị em hãy nhớ tất cả

chăm sóc và lắng nghe tận tình nhất. Khi tôi bị bệnh, tôi dành thời gian chia sẻ về các triệu chứng và sự tiến triển của bệnh cho những người cầu nguyện nhiều hơn là với các bác sĩ hay chính gia đình tôi.

- Sự hạ mình trong mối quan hệ: sẽ chẳng có sự giải cứu nào hết nếu tôi không quyết định hạ mình trước mặt những người anh chị em khác khi tôi phải từ bỏ sự kiêu ngạo và thù ghét của mình với người khác. Ma quỷ là những kẻ tinh vi và chúng suýt thành công trong việc ngăn cản

để dám bước ra khỏi nơi giam giữ mình. Tôi đã bị làm cho nhụt chí từ quá lâu rồi và việc chạy thoát khỏi đó còn đáng sợ hơn là việc phải ở lại.

Nhưng cho đến một ngày đầu tháng 7, tôi quyết định dọn dĩ công bố đức tin nơi Chúa và sự xác quyết trong niềm tin với mẹ, dù chỉ là 1 câu nói đơn giản nhưng tôi đã phải mất hàng năm mới dám lên tiếng. Và cảm tạ Chúa, ngay sau khi ấy, Chúa bẻ gãy mọi xiềng xích còn lại trong tôi và khiến tôi được tự do thực sự lần đầu tiên trong đời.

Kết quả

Sự giải cứu của tôi vẫn kéo dài hàng tháng sau khi được cầu nguyện trực tiếp bởi những người phục vụ trong mục vụ này. Tức là hàng ngày tôi vẫn trình dâng lên Chúa những vấn đề của mình, ăn năn, nhờ cậy quyền năng của Đức Thánh Linh mà công bố trực xuất những tà linh còn áp chế mình.

Cuối tháng 10, tôi nhận được sự cầu nguyện giải cứu và trong những ngày đó, tâm trí tôi được mở ra và tôi thấy một sự biến đổi lớn thật đáng mừng. Tuy nhiên, ngay khi tôi quay trở về nhà, ma quỷ quay trở lại tấn công tôi còn mạnh hơn trước. Tôi không còn ở trong sự hiện diện của những người phục vụ, và còn bị cô lập khỏi Hội Thánh do sự bất bớ của gia đình. Tôi bắt đầu bị trầm cảm nặng hơn và đến tháng 12 thì cơ thể của tôi phát bệnh. Tôi kinh hoàng với những gì diễn ra cho mình. Cùng một lúc cả thân thể và tâm trí của tôi bị tấn công đến mức tan nát. Tôi rơi vào tình trạng hoảng loạn và đau buồn cùng cực. Khi ấy tôi nghĩ mình sống còn chẳng bằng chết. Tôi cầu nguyện xin Chúa chữa lành trong vô vọng, vì không có một dấu hiệu nào cho thấy bệnh của tôi có phần đỡ hơn. Đầu tháng 2 năm 2017, khi ấy là trước Tết, bệnh tôi trở nên xấu đi và tôi xác định ra Tết sẽ phải đi phẫu thuật, điều mà cả gia đình tôi chỉ mong không phải xảy ra. Tuy nhiên, ngay lúc ấy, một người chị em trong HT đã giới thiệu một bác sĩ chuyên khoa cho tôi và khẳng định sẽ chữa khỏi mà không cần tới phẫu thuật. Vậy nên, ngay sau Tết, tôi đã tới gặp bác sĩ và đúng như được hứa hẹn, tôi được chữa khỏi hoàn toàn! Cảm ơn Chúa vì Ngài đã ban cho tôi một người thầy thuốc tài giỏi và cử đến một người chị em tuyệt vời.

Ngoài sự chữa lành kể trên, Chúa còn mang đến cho tôi một sức lực và năng lượng hoàn toàn mới khiến tôi gần như không còn biết đến cảm giác bị stress và lo lắng. Chúa dạy tôi cách tự cầu nguyện chữa lành cho mình. Những trải nghiệm về sự chữa lành thân thể ngày càng nhiều hơn: Chúa cắt đi sự đầy hơi trong dạ dày, Chúa chữa triệu chứng mỗi cổ vai gáy, Chúa chữa lành bệnh viêm xoang cho tôi trong vòng vài giờ v.v..

Về tâm trí, Chúa giúp tôi canh giữ từng suy nghĩ của mình và khiến tà linh câm miệng và bị trục xuất khi chúng reo rắc những lời cám dỗ và nói dối vào tai tôi. Ngài khiến tôi nhận thức rõ ràng về thế giới thuộc linh và giúp tôi có thể phân biệt các thần. Tôi trở nên cẩn trọng và né tránh những phương tiện mà ma quỷ có thể lợi dụng để cám dỗ. Chúa mở tâm trí tôi để tôi có thêm niềm tin vào lời của Chúa. Một điều tuyệt vời nữa đó là Chúa giúp tôi có được sự kiểm soát về tâm trí của chính mình một cách mạnh mẽ. Tôi không còn cảm giác tức giận và cay đắng cứ luôn sôi sục trong người như trước đây, mà lấp đầy tôi bằng sự bình an và tĩnh lặng. Ngài đã ban cho tôi như chính lời Ngài đã hứa:

“Vì Đức Chúa Trời chẳng ban cho chúng ta tinh thần nhút nhát, nhưng tinh thần hùng dũng, yêu thương và tự chủ.”

(II Ti-mô-thê 1:7)

Về tâm hồn, những gì Chúa đã sử dụng người khác để đổ đầy cho tôi đã khiến tấm lòng tôi được đổ đầy và tràn lan sang những người khác. Những hàng rào xung quanh trái tim tôi được dỡ bỏ và lần đầu tiên tôi cảm thấy mình có thể nhận lãnh và trao đi tình yêu thương mà không bị ngăn cản. Chúa cũng ban lòng mới cho tôi, và đặt thần mới trong tấm lòng tôi. Ngài đã cắt lòng bằng đá khỏi thịt tôi, và ban cho các tôi lòng bằng thịt. Chúa thêm sức lực và sự nhiệt huyết để tôi phục vụ Ngài. Chính Ngài cũng khiến tôi có sự nhạy bén trở lại với Đức Thánh Linh, lắng nghe và đi theo sự dẫn dắt của Ngài để rời những ngày qua cuộc sống tôi trôi chảy như một dòng suối. Tôi học cách sống thật với cảm xúc của mình và bày tỏ chân thành ý kiến của mình với người khác để tránh những sự hiểu lầm và nghi kỵ.

Quan trọng hơn hết, Ngài đã ban cho tôi sự tự do thật lớn, khỏi mọi sự sợ hãi, những tội lỗi và những sự rửa xả. Chúa khiến tôi dạn dĩ sử dụng thẩm quyền mà Ngài ban cho để sống đắc thắng và chiến đấu với kẻ thù. Tôi đã không còn là kẻ bị cầm tù. Giờ đây, tôi tin vào sự thành tín của Chúa hơn bao giờ hết. Dẫu biết rằng đức tin của tôi sẽ còn bị thử thách và Chúa sẽ còn muốn tôi luyện mình theo nhiều cách khác, nhưng tôi chỉ biết trông cậy vào sự chăm sóc và bảo vệ của Ngài. Vì ngoài Chúa ra, không ai có thể giúp tôi có được và gìn giữ đức tin của mình.

Trải nghiệm của tôi là một câu chuyện dài. Nhưng tôi đã luôn ước ao được chia sẻ điều này để làm chứng phần nào về sự toàn năng, toàn tại và toàn tri của Chúa. Tôi thực sự mong rằng, bài chia sẻ này có thể giúp và khích lệ được ai đó, dù chỉ là một người, để quay về tìm kiếm sự giải cứu và nhận lãnh sự tự do hoàn toàn trong Chúa. Hãy bày tỏ cùng Chúa, vì Ngài vẫn đang luôn đợi anh chị em.

Phoebe Ngân

Ánh Sáng Thiên thượng

*"Hãy đứng lên và tỏa sáng ra! Vì ánh sáng người đã đến,
và vinh quang Đức Giê-hô-va đã chiếu sáng trên người."
Ê-sai 60:1*

Thứ hai, thường là ngày bắt đầu của một tuần làm việc mới với hầu hết tất cả chúng ta. Ai đó dù đi du lịch, về quê... cũng đều cố gắng trở lại Hà Nội cho kịp lịch đi học, đi làm. Bởi vậy mà người ta thường coi ngày này là “cơn ác mộng không tên” khi phải lên dây cót tinh thần để đối diện với một núi công việc đang chờ đợi trước mắt. Thế nhưng, cũng chính vào ngày ấy, có một nơi mà rất nhiều người sẵn sàng tìm đến, nơi họ tạm gác lại những căng thẳng, mệt mỏi sau cánh cửa để được gặp những người bạn mới, sôi nổi chia sẻ mọi câu chuyện bằng tiếng Anh và nạp đầy năng lượng mới. Nơi đặc biệt mà tôi đang nói đến chính là câu lạc bộ tiếng Anh Spotlight tại CTTL.

Tôi đặt chân đến Spotlight lần đầu tiên với tư cách là học viên khi câu lạc bộ mới mở năm 2012 tại phòng nhóm tầng 2 của Hội thánh ở TT Thành Công. Thành viên chính của Spotlight lúc khởi đầu là các thanh niên trong hội thánh và hầu hết còn là sinh viên trẻ. Dần dần, Spotlight thu hút thêm nhiều người ở nhiều lứa tuổi, học sinh các cấp, sinh viên đại học và người

đi làm. Mọi người vẫn gắn bó với Spotlight bất kể sau đó Spotlight phải di chuyển địa điểm đến nhà số 88 Láng Hạ, hay 23 Đỗ Quang, dù giữa cái nóng bức mùa hè hay cơn gió lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông, khi trời nồm ẩm bức bí hay mưa rào ập đến làm ngập khắp phố phường Hà Nội. Cũng có những lúc phải đấu tranh tinh thần do căn bệnh lười đình công, tôi chỉ cần nghĩ tới các anh chị, các bạn, các em đang ở câu lạc bộ là có thêm nhiều động lực để đi tới nhóm. Những tiếng cười giòn tan trong các trò chơi phá băng, những chia sẻ chân thật, hài hước, dí dỏm, đôi khi cũng rất xúc động trong phần thảo luận và cả những tiếng “suyt” nhắc nhở của khi ai đó trao đổi quá hăng hái đều là những điều thú vị không bao giờ thiếu tại Spotlight. Quả thật, suốt nhiều năm qua, tối thứ hai đã trở thành một điểm nhấn nhiều màu sắc đối với bản thân tôi.

Sau này, khi chính thức tham gia mục vụ Spotlight, tôi cũng được chứng kiến nhiều câu chuyện cảm động và rất đáng khích lệ. Lan Anh là một cô bé thông minh, có

nền tảng tiếng Anh rất tốt. Lan Anh có một người em gái sinh đôi, cả hai đều được người chú của mình dẫn tới tham gia Spotlight nhờ tìm được thông tin trên Facebook. Hai chị em Lan Anh đã từng đi học đại học nhưng phải bảo lưu ngay năm đầu vì mắc chứng trầm cảm khá nặng và không thể hòa nhập được với môi trường mới. Người chú của Lan Anh là Cơ đốc nhân và đã cố gắng dẫn hai em tới nhà thờ nhiều lần nhưng đều gặp phải sự ngăn cản mạnh mẽ từ phía gia đình. Đến Spotlight với hy vọng tìm được một nơi an toàn để hai em có thể cởi mở và trau dồi thêm tiếng Anh, người chú đã không ngờ rằng Lan Anh, người chị có chứng trầm cảm nặng hơn, lại có những thay đổi rõ rệt sau một thời gian ngắn. Lan Anh đến Spotlight đều đặn hàng tuần, tham gia các buổi thảo luận một cách chủ động và làm quen với rất nhiều bạn mới. Thậm chí gần đây, Lan Anh còn có một người bạn đồng hành thân thiết chính là mẹ của mình. Hai mẹ con từng làm bánh cho mọi người ở câu lạc bộ thường thức, góp những câu chuyện vui, mang lại tiếng cười trong giờ thảo luận. Chính chị Hường, mẹ Lan Anh đã chia sẻ với tôi rằng Lan Anh trông rạng rỡ hơn, vui vẻ hơn trong cuộc sống và em muốn tới câu lạc bộ thường xuyên để gặp mọi người. Tôi hạnh phúc vì Lan Anh đang có nhiều thay đổi

theo chiều hướng tích cực và tràn đầy hy vọng hai mẹ con em sẽ tiếp tục đến để đón nhận và chia sẻ tình yêu thương ở nơi này.

Trong chuyến đi dã ngoại “Spotlight day out” tháng 6 vừa qua, chúng tôi có dịp để hỏi điều gì các bạn thấy ấn tượng và yêu mến nhất ở Spotlight. Có rất nhiều câu trả lời thú vị như: “Em được gặp người nước ngoài”, “Mình trở thành người đẹp trai nhất”, nhưng có một câu trả lời thực sự chạm đến trái tim tôi đó là: “Mình đến với Spotlight và không bị đoán

xét, mình thấy được yêu thương và trân trọng”. Đây cũng chính là điều bản thân tôi trước đây khi còn là học viên đã cảm nhận được và sau này khi tham gia mục vụ mong muốn thực hiện. Tôi tin rằng, nơi duy nhất con người tìm thấy được sự bình an và thỏa vui thực sự là nơi có sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Tôi thật lòng ao ước Spotlight đúng như cái tên của nó sẽ là chùm sáng đến từ nơi thiên thượng, ai ở trong đó sẽ nhận biết về nguồn của sự sáng ấy và được tỏa sáng.

Abigail Đặng

Let your light so shine

Walking together

It's Friday morning! Whew! Am I ever glad the week is coming to an end! It's been hot, I'm tired and looking forward to a rest. *"What can we do this weekend that will be fun and restful?"* I ask my wife. As the discussion develops, we are reminded that we meet every Friday night with our cell group. Honestly, after a long hard week of teaching and managing the affairs and relationships of our lives in a still-very-strange-to-us culture, the reminder that we are expected to do anything on Friday night isn't always a welcome one. We press through the initial difficulty though and hop on our motorbike, which we affectionately call the 50cc power-"Hog", and head over to the Pastor's place. We've learned how to negotiate the labyrinth-like parking garage, and now actually enjoy zipping past the parking attendant and the little speed bumps. Slipping into a spot, we start practicing the Vietnamese required to convince the guard to call us an elevator to the 37th floor. I now consider it a personal victory if I can get us to the apartment without someone having to come and rescue us, and a very rare slam-dunk if we can do it without the guard parking us in front of the camera for visual confirmation.

Our group ranges from eight to twelve saints and meets at 8pm Friday night. We always start with greeting and catch-up over tea and something light to eat. It's been a real blessing to get to know our CCTL family in a deeper way, sharing the trials and joys of life a little bit more. We share the challenges and blessings of the week, worship in music and singing, and pray. Generally we wrap things up

with more fellowship and usually a healthy dose of laughter.

When we started getting together Miss Ngoc and Pastor Thai made the purpose and objective of our group very clear. We were getting together for fellowship and the mutual encouragement of our brothers and sisters. In doing that we also know the value of worship and application of the Word. The power of worship in the encouragement of the saints is very clear. We worship because the great God we serve is

so glorious and so merciful that we are compelled to worship Him, but also in doing so we are reminded that the challenges of our lives lie squarely within the realm of His sovereign goodness, even when those challenges don't seem like it. Worshiping the Lord weakens the hold of Satan's lies on our hearts just as the preaching and study of God's word weakens the hold of those lies on our minds. What is left then is much more room in our hearts and minds for Him, His truth, His liberty, His life. So, when we get together every

Friday night, we walk with each other toward the Source of Life. As we walk steadily toward the Source of Life, we also enjoy a renewed concern for our lost neighbors. Our group regularly shares this burden with each other, asking Him for grace to be salt and light to our neighbors, reach out, befriend and speak the Truth to them with grace in order that He might be pleased to call them to Himself as well.

As we wrap up and head toward the door we look forward all the more to Sunday morning and seeing our family

again. We get some help getting an elevator, which extends the parting, and pile in with a few saints as we all head back toward the parking garage. We climb on the "Hog" and head toward the exit, keeping it in second gear in order to make it up the ramp. As we make our way through the nicely quieted late-night streets, we always rejoice at having decided to walk together with our brothers and sisters and enjoy His grace together with them!

Author's Name
27 Aug 2017

Mục vụ Alpha:

CHÍNH CHÚA ĐÃ GIÚP

TÔI PHỤC VỤ

Alpha

Từ ngày tiếp nhận Chúa, Alpha là mục vụ mà tôi gắn bó lâu dài nhất. Alpha cũng là nơi mà tôi được trải nghiệm việc sự đáp ứng của mình khi thấy phục vụ liên quan thế nào đến sự trang bị của Chúa. Mặc dù tôi đã đến với mục vụ này từ giữa năm 2016 và trong những số báo trước, tôi cũng đã được mời viết về Alpha không dưới một lần. Nhưng phải tới ngày hôm nay, sau khi đã được chứng kiến những công việc diệu kỳ của Chúa trên mục vụ này và được Ngài dẫn dắt đặc biệt, tôi mới thực sự vui mừng và sẵn sàng để chia sẻ những điều đẹp đẽ Ngài đã làm với Alpha và với chính tôi.

Alpha khóa I (2016)

Khoảng tháng 5/2016, tôi nghe nói đến khóa huấn luyện Alpha được tổ chức tại HTTL HN. Lúc ấy tôi nghĩ Alpha là một khóa học ngắn ngày giúp trang bị thêm kiến thức dành cho các CDN nên tôi háo hức đăng ký và tham gia. Nhưng đến ngày học, tôi mới biết đó là một khóa huấn luyện để các HT bắt đầu một mục vụ mới, đây là điều rất khác với những gì tôi trông đợi. Tuy nhiên, nhờ vào sự hướng dẫn tận tình và chuyên nghiệp của các trainer, tôi và một số anh chị em trong HT cũng nhận ra tầm quan trọng của mục vụ này và quyết định thành lập mục vụ Alpha và tổ chức ngay trong năm đó.

Ngay khi chúng tôi thành lập, nhóm đã cố gắng tìm nhiều cách để tự trải nghiệm Alpha trước khi chạy lần đầu. Một vài anh chị em đã tham gia khóa Alpha thanh niên tại HTTL HN. Hơn nữa, chúng tôi còn nhận được sự giúp đỡ đặc biệt từ HT và Mục sư khi được sang tận Singapore để tham dự 2 buổi Alpha của 2 HT khác nhau. Nhóm cũng được gặp và được hướng dẫn bởi người lãnh đạo mục vụ Alpha tại Singapore. Tôi vẫn nhớ một kỷ niệm khi chúng tôi

vừa bước ra khỏi hành lang khu tàu điện sát với HT St.Andrew thì gặp một thanh niên mặc áo Alpha và mời chúng tôi tham dự khóa Alpha của họ. Lúc ấy, tôi vừa mừng rỡ và bối rối vì còn đang phải cố bắt kịp mọi người trong đoàn. Tôi chỉ kịp cảm ơn và từ chối bạn ấy và nói rằng tôi không ở đây lâu, trong khi tôi chỉ muốn khoe luôn với bạn ấy rằng tôi cũng sắp phục vụ trong mục vụ này đấy!

Để tổ chức một khóa Alpha, chúng tôi nhận ra rằng các thành viên nhân sự cần có sự cam kết và mục vụ cần có những cấu trúc và điều lệ rõ ràng. Tôi chưa bao giờ phải đứng trước một cam kết nào cụ thể trong các mục vụ khác nên tôi cảm thấy không thoải mái lắm về điều này. Chúng tôi cần bầu ra một người phụ trách chính cho mục vụ, nên chúng tôi dành thời gian để cầu nguyện cho việc này. Trong những ngày ấy, đức tin của tôi đã bị thách thức một thời gian dài và tôi cảm thấy việc phải phục vụ như thế này thật là nặng nề. Tôi còn đang bước đi trong đồng vắng, mang trong lòng nhiều sự chán nản và buồn bực. Cam kết thời gian và sức lực cho một mục vụ mới thật không phù hợp với tình cảnh lúc đó của tôi chút nào.

Tôi trần trọc rất nhiều và tôi giải bày cùng Chúa: “Chúa phải biết rằng bây giờ con rất mệt mỏi, con không thể nhận trách nhiệm lớn này... Con không rõ mọi người sẽ bầu ai, nhưng con thì không muốn làm...” Nhưng rõ ràng, tôi không thể yêu cầu Chúa làm điều gì theo ý mình cả. Vậy nên tôi quyết định: “Chúa ơi, con cầu nguyện rằng người được bầu là người do Chúa chọn. Dù người đó là ai, con sẽ đầu phục quyết định của Ngài.”

Một ngày trước khi bầu trưởng nhóm, một chuyện tày đình đã xảy ra với tôi. Lúc đó tôi chỉ

mong không ai bầu cho mình vì tôi vừa mới vướng vào một rắc rối khủng khiếp và tôi thực sự không có tâm trí nào để phục vụ gì nữa. Tôi hoàn toàn không xứng đáng đứng trước mặt mọi người và đồng công, bất kể vị trí gì đi chăng nữa. Rồi tôi nói với Chúa, hay với chính mình: “Dù Chúa chọn ai thì Ngài phải chăm lo cho người ấy...” Và lựa chọn của Chúa đôi lúc thực sự khó hiểu. Tối hôm sau tôi được bầu làm trưởng nhóm và tôi chấp nhận trách nhiệm này. Vì Ngài là Đấng nhìn thấu mọi sự xảy ra với tôi, nên nếu Chúa vẫn chọn tôi thì tôi chỉ biết tin rằng chắc chắn Ngài sẽ có cách mà thôi.

Thời điểm ấy, cuộc sống của tôi chưa thực sự được tự do. Tôi vẫn luôn là người lo lắng và căng thẳng quá mức. Trong tuần, tôi ngồi làm việc ở văn phòng mà lòng đầy rẫy những suy nghĩ về Alpha. Ngày thứ 7 (khi Alpha diễn ra) giống như tảng đá trước mặt mà tuần nào tôi cũng phải đối diện vậy. Những anh chị em khác cũng có những sự lo lắng vì đây là lần đầu chạy nên chúng tôi không biết mình phải đối diện với điều gì. Chúng tôi quyết định lần đầu tổ chức sẽ chỉ tập trung vào các thành viên HT là chính để các anh chị em mình cũng có cơ hội để hiểu rõ về Alpha và mời bạn mình dễ dàng hơn sau này.

Khi Alpha chạy được hơn một nửa khóa, tôi phải xin nghỉ một buổi để tham gia cầu nguyện giải cứu. Sau khi quay lại, tôi ngay lập tức bị gia đình bắt bớ nặng nề nhất từ trước tới nay, nên tôi không kịp gặp nhóm mà chỉ có thể viết email xin tạm dừng phục vụ vì không thể tới HT. Sự việc này đã ảnh hưởng tới cả nhóm, khiến mọi công việc bị xáo trộn và gây nên sự bất an cho một vài anh chị em. Vì khi ấy, chúng tôi sắp tổ chức Weekend Away, một dịp đặc biệt và cần sự chuẩn bị kỹ lưỡng mà tôi thì vẫn còn dang dở lên kế hoạch thì đã phải “biến mất”. Kỳ đầu tiên của Alpha của tôi bắt đầu và kết thúc một cách thật trắc trở.

Alpha khóa II (từ tháng 3/2017)

Sau khi tôi tạm rời nhóm, Lan Anh tiếp quản vị trí trưởng nhóm và điều phối rất thuần thực, theo những gì anh chị em kể lại với tôi. Tôi vẫn nằm trong CC list của email nhóm nhưng tôi gần như chẳng đóng góp được gì cho mục vụ cả. Quãng thời gian bị cô lập và không được tới HT và gặp gỡ mọi người thật khó khăn ngoài sức tưởng tượng của tôi. Thời gian từ trước khi bắt đầu khóa I cho tới khóa II, tôi bị nhấn chìm trong những sự hoạn nạn và tấn công dồn dập và kinh khiếp từ kẻ thù là ma quỷ, về cả mặt thuộc linh, tâm lý lẫn thể xác.

Nhưng cảm tạ Chúa, dù không đến HT nhưng tôi đã có cơ hội đến tham gia Alpha cùng khách mời là bạn mình.. Tôi chỉ đến tham gia chứ chưa thực sự trở lại với HT và mục vụ. Tôi nhớ mỗi lần anh chị em hỏi tôi đã sẵn sàng để

Alpha

Alpha khóa III (từ tháng 6/2017)

Đến tháng 6, nhóm Alpha bắt đầu rục rịch chuẩn bị cho khóa III. Tôi đã có thể quay trở lại với nhóm nhưng vẫn chưa thực sự sẵn sàng. Tôi cảm thấy những cảm xúc và nỗi lo của mình vẫn còn bị mắc kẹt từ ngày tôi rời Alpha. Tôi chưa được trải nghiệm một kỳ Alpha nào trọn vẹn nên tôi vẫn thấy bị tụt lại phía sau so với các anh chị em. Vì vậy, tôi mời Lan Anh tiếp tục làm đồng trưởng nhóm cùng tôi vì em ấy có nhiều kinh nghiệm hơn tôi. Từ cuối tháng 6, tôi chính thức quay lại nhóm cùng HT và cam kết tham gia mục vụ Alpha cho khóa III này. Cả nhóm bắt đầu

nhóm lại để cầu nguyện 2 tuần 1 lần cho Alpha. Cũng kể từ lúc ấy, Chúa liên tục mở những cánh cửa và trang bị cho tôi để có thể phục vụ Ngài một cách tốt nhất.

Và cách mà Ngài trang bị cho tôi rất thú vị. Khi tôi bắt đầu khóa huấn luyện cho công việc mới, hàng ngày các trainer của công ty đều dành thời gian cho chúng tôi chơi các trò team-building. Tôi thấy những trò chơi này thật tuyệt vời và làm tăng sự sáng khoái của mỗi buổi huấn luyện nhiều biết bao. Đến khi Alpha khóa III bắt đầu, tôi đã đề nghị được giúp đỡ phần ice-breaking và chơi game trong mỗi buổi. Tôi mang từ những “nghi thức” trước khi bắt đầu chơi đến hàng loạt những trò mà chính tôi đã được trải nghiệm vào những buổi nhóm. Tôi tin rằng Alpha lần này đã mang lại nhiều niềm vui và tiếng cười cho các bạn tham gia nhờ sự sắp đặt này của Chúa! Ngài cũng sử dụng chính công việc của tôi để giúp tôi chuẩn bị các bài Powerpoint đẹp và đặc sắc hơn. Nhờ Chúa mà lần đầu tiên trong đời tôi thấy thích thú với công nghệ.

Alpha khóa III đã bắt đầu chạy từ tháng 9/2017 tới nay và nhờ ơn Chúa, tôi chưa lỡ buổi nào! Thật là xấu hổ khi thừa nhận chuyện này, vì các khóa trước tôi có bao giờ tham gia đủ đâu. Chúa ban cho tôi ngoài sự tự do, còn có sự dạn dĩ để xin phép gia đình tham gia Alpha và không ăn tối ở nhà (đó là một việc lớn ở nhà tôi đấy!) Tôi đến Alpha để phục vụ và cũng để tận hưởng thức ăn ngon, phim hay và sự thảo luận gần gũi và sâu sắc. Tôi gần như không có mấy căng thẳng trong cả kỳ Alpha này. Alpha đã

trở thành một phần trong cuộc sống của tôi mà tôi không muốn có điều gì ngăn trở tôi đến với mục vụ này cả.

Điều tuyệt vời gần nhất mà Chúa làm cho chúng tôi ấy là qua buổi Weekend Away (WA). Đây là một trong ba cột mốc của khóa Alpha và là dịp chúng tôi giới thiệu và mời Đức Thánh Linh tới. Lần này, nhóm nhân sự muốn tìm kiếm một địa điểm mới cho WA sau hai năm được sử dụng khu nhà của Mục sư tại chung cư Thăng Long No.1. Sau khi tìm hiểu một vài địa điểm, chúng tôi quyết định sẽ tới Hồ Cầu Chiều Bình tại Long Biên, là nơi chúng tôi đã tổ chức member retreat lần đầu.

Ngày hôm đó (29/10) là một ngày trời thu rất đẹp và các khách mời cùng nhân sự tham gia khá đông đủ. Chúa ban cho chúng tôi một địa điểm hoàn hảo để vừa ngắm cảnh, vui chơi, có phòng để chiếu phim, có những góc ngoài trời để thảo luận và đồ ăn cũng rất ngon nữa. Tối hôm đó là buổi WA trọn vẹn đầu tiên của tôi (lại thêm một cái đầu tiên!). Tôi được phân công làm MC và dành không nhiều thời gian để chuẩn bị, mọi việc gần như tới phút cuối cùng tôi mới làm. Đây là vấn đề mà tôi cần ăn năn và sự sửa trị của Chúa. Nhưng cảm tạ Chúa, chương trình diễn ra suôn sẻ trong sự dẫn dắt của Ngài.

Tới khi chúng tôi bước vào phần cầu nguyện và mời Đức Thánh Linh hành động, sự hiện diện của Chúa bao phủ trên chúng tôi, cả trên những khách mời và nhân sự. Chúng tôi vỡ òa trong hạnh phúc khi 5 khách mời bước lên tiếp nhận Chúa! Đức Thánh Linh tiếp tục mở lòng các anh chị em và chúng tôi có cơ hội được cầu nguyện trực tiếp cho những nhu cầu cá nhân của họ. Buổi nhóm kết thúc trong sự thờ phượng Chúa qua bài hát Amazing Grace (Ân điển lạ lùng). Đây là bài thánh ca yêu thích nhất của tôi và tôi luôn hào hứng để chia sẻ với mọi người câu chuyện của tác giả khi viết nên bài hát này. Weekend Away khép lại và tôi tin chắc chắn rằng, mỗi người tham gia buổi ấy đều có rất nhiều điều để mang về.

Chỉ còn 2 buổi nữa là Alpha sẽ kết thúc. Chúa đã thêm vào Hội Thánh của Ngài cả thầy 6 anh chị em. Chúng tôi, những người tổ chức chương trình Alpha, không có niềm vui nào lớn hơn khi thấy những linh hồn quay trở về thờ lạy Đức Chúa Trời. Với những khách mời khác, chúng tôi cũng cảm thấy yên tâm vì họ đã được nghe về Phúc Âm của Chúa và được biết đến Ngài một cách khá đầy đủ. Mong rằng những kiến thức mà các khách mời nhận được từ Alpha sẽ giúp họ có thêm niềm tin và tri thức để có một cuộc sống thành công và nhiều niềm vui.

Cảm ơn Chúa vì Ngài là Đấng thành tín! Chúa đã luôn ở bên dẫn dắt, chăm sóc và bày tỏ một cách ngoạn mục trên mục vụ này. Cảm ơn Ngài vì đã chăm sóc tất cả các anh chị em trong nhóm và ban cho tôi những người đồng công tận tụy và thú vị nhất từ trước tới giờ. Cảm ơn Chúa vì Ngài đã vực tôi lên từ nơi thấp kém và cho tôi được phục vụ Ngài trong sự tự do và sức lực đến từ Ngài. Cảm ơn toàn thể HT và Mục sư đã hỗ trợ chúng tôi trong sự cầu nguyện và dâng hiến. Không có sự giúp đỡ của mọi người, Alpha không thể có ngày hôm nay. Cảm ơn các bạn trong HT đã mời những người bạn của mình và dành thời gian để chăm sóc họ trong suốt khóa. Alpha là công việc được làm nên bởi Chúa thông qua công sức của rất nhiều các anh chị em và tôi có được niềm vinh dự khi được đồng công và chứng kiến những sự thời khắc và bông trái của mục vụ này.

Thay mặt nhóm nhân sự và tình nguyện viên Alpha gồm Tùng Samuel, Thu Abigail, Lan Anh, Hoàng Anh, Huy, Sarah, Xuân, Châu, Thùy & Ngân.

“Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.” (Phi-líp 4:13)

Phoebe Ngân

Lucy Gray *in* Hanoi

A swarm of motorbikes surge ahead with a great roar as the lights turn green. Horns blare as cyclists, with carefully balanced loads of fresh lychees, block the paths of family-bearing motorbikes, hotly pursued by huge monster trucks filled with livestock. All impatient, yet at home in this city of ceaseless noise, fumes and people. Overtaking bikes bounce over the uneven pavement surface, swerving around the small plastic chairs and BBQs of the copious street cafes selling the noodle lunchtime favourite, Bun Cha. I hear the familiar sing-song sound of the bicycle bread sellers, harmonising with the slightly-eerie, surreal communist anthems and proclamations bombarding the traffic as it weaves and pushes its way home. Hanoi, Viet-

nam; where I joined your church fellowship for 5 months this year.

The majority of my time was spent as an English teacher, to bouncy small children and chatty teenagers, in living rooms and classrooms. Despite the challenges of the language barrier, restless students and hot classrooms, I learnt such a lot. My admiration for teachers grew as I collapsed exhausted onto my bed after just 3 ½ hours of managing a classroom. I marvelled at the energy of the children who came to my classes after starting school at 7:30am, with the prospect of extra lessons most evenings and weekends, instead of the sports or music clubs that are valued so much in the UK. I was inspired also by other teachers; firstly, my hosts who sacrificed their evenings after a long day of working to welcome these children into their home, and secondly the Singaporean summer camp leaders who demonstrated God's love through their endless generosity, patience and joy.

I have been a part of several church communities but CTTL was the first one where I immediately felt a sense of belonging and family love. I was overwhelmed by the eagerness of new friends to take me out and get to know me. Despite the rifts and upset in families that can result from being a Christian, it was so exciting to see new people attending most weeks, and keen to discover more. Visiting rural ethnic minority churches, I was struck by the leaders' faithfulness in serving their 800 members, even though their only guidance and encouragement came from Christian radio and visits like ours. I was shocked to hear how on becoming Christians, they were persecuted by the government – moved to less productive land and not given the financial

support they are entitled to. I realised how free we are as Western Christians, to share our faith, open our church doors and fight for justice; yet so often we are afraid and shy away from our responsibilities.

Coming out to Vietnam alone allowed me the opportunity to build up close, honest relationships. One amazing group of girls welcomed me like a sister, inspiring and strengthening my faith. They too often felt lonely and overwhelmed, having left their families to work in busy, competitive Hanoi; yet their joy, perseverance and thankfulness in life was so evident. And my host was a constant amazement: working all hours and following God obediently, to do the impossible and open a Christian school in Hanoi.

Now I am back in the UK hunting for jobs as a Biomedical Scientist, wondering what it is that God really wants to use me for – how, when, where? Yet, in allowing God to transform and refresh me through these relationships and challenges, I am secure in the knowledge that he is and will always be my firm foundation. *"Truly my soul finds rest in God; my salvation comes from him. Truly he is my rock and my salvation; he is my fortress, I shall never be shaken"* (Psalm 62:1-2).

Thank you church for your love, passion and inspiration – I am truly thankful for everything that you shared and remains with me.

Lucy Gray

NHỚ QUÁ!

Nồi lẩu yêu thương

“Alo Vân Thanh à, rảnh không? Sang nhà chị ăn lẩu đi”, “Anh chị em góp tiền làm bữa lẩu cái nhỉ?” ...

Hơn ba mươi sáu ngàn cây số xa nhà, tôi mới thấy nhớ những cuộc gọi bất ngờ ấy của chị Mừng biết bao, cả những lần hò dô góp tiền và những lần chị nhân từ cho chúng tôi khát nớ ăn lẩu, và hơn cả, là không khí quây quần đợi nồi lẩu sôi mặc cho nhiệt độ ngoài trời có đang nóng như đổ lửa hay rét thấu xương đi nữa.

Nhà thờ tôi có một nhóm 12 anh chị là con nuôi của vợ chồng mục sư. 12 con người ấy gặp nhau tại cô nhi viện Hải Đăng. Họ sống, yêu thương đùm bọc và cùng nhau lớn lên. Đến lúc thi đại học, các anh chị được vợ chồng mục sư nhà thờ tôi đưa lên Hà Nội để thi đại học. Trong số các anh chị, có quyết định theo đuổi việc học, có người thì không, họ chọn đi làm để trang trải cuộc sống.

Tôi vẫn nhớ, hồi tôi học lớp 9, tức là 5 năm trước, tôi có đến căn nhà các chị sống chung với nhau ở đường Huỳnh Thúc Kháng. Trời Hà Nội hôm đấy nóng kinh khủng, nhưng mà nhà các chị thì không có điều hòa. Tôi, một đứa trẻ “thành phố” chính hiệu, bước vào trong căn phòng khu tập thể ấy với mồ hôi đầm đìa, ướt hết cả

lưng áo. Không kêu ca, nhưng biết tôi không chịu nổi, các chị liền đổ nước lạnh ra sàn nhà lau cho mát, rồi nhường tôi chiếc quạt mà bình thường bốn chị chung nhau để trưa hôm ấy tôi có thể ngủ được giữa cái trời hè Hà Nội khắc nghiệt ấy. Hay là lần chị Trang lớn và chị Lan được sang Hàn Quốc 3 tháng học, tiền nong mọi thứ đều phải thắt chặt, nhưng khi về, hai chị vẫn không quên mua tặng cho tôi một chiếc vòng cổ bạc và một cái kẹp tóc xinh xinh mà đến bây giờ, dù cho hơi quá tuổi để đeo, nhưng tôi vẫn giữ nó như một báu vật.

Hình ảnh của các chị trong tôi thì có nhiều, nhưng tôi nhớ nhất là lúc được sang nhà các chị ăn lẩu. Lẩu thập cẩm của chị Mừng làm thì tuyệt cú mèo. Chị Mừng nấu lẩu số hai thì không ai số một! Tôi xin khẳng định một điều như vậy. Tôi thích ăn lẩu nhà các chị đến nỗi mà cứ mỗi chủ nhật, tôi là thò mồm, mon men gạ chị Mừng làm bữa lẩu tình thương. Và, tôi “ăn trực” ở nhà các chị nhiều đến nỗi mỗi lần xin sang nhà các chị, mẹ tôi hỏi:

- Con cứ ăn nhà các chị suốt như vậy thì các chị lấy đâu ra tiền mà nuôi con cho vừa?

Thường thì chúng tôi hay góp tiền để ăn, nhưng mà có những hôm chị Mừng “đại gia”, bao

luôn bữa toàn sơn hào hải vị. Các chị không hề giàu có, họ đều phải cố gắng hằng ngày làm lụng để trang trải cuộc sống ở nơi Hà Thành đắt đỏ. Nhưng các chị luôn cho đi một cách xởi lởi mà không hề toan tính. Các chị có nấu nhiều món ngon khác nữa, nhưng tôi chọn kỉ niệm của tôi về những bữa lẩu cùng các chị là có lý do riêng. Nếu coi cuộc sống của tôi giống như một nồi lẩu, thì mỗi người bước vào cuộc sống của tôi là những gia vị hay nguyên liệu để bỏ vào nồi lẩu để khiến nó tròn vẹn hơn.

Đối với các chị, khi tôi biết được hoàn cảnh của các chị rằng người thì mất mẹ sớm, người thì bố mất sớm, người thì cả bố lẫn mẹ đều qua đời từ khi còn nhỏ, tôi đã từng nghĩ tôi sẽ là yêu thương các chị nhiều hơn Nhưng tình yêu ấy đối với tôi lại ngược lại. Bảy năm vừa qua, tôi- một người đủ đầy hơn các anh chị về mọi mặt, lại là người nhận tình yêu thương vô điều kiện ấy từ các anh chị. Tình yêu thương mà tôi thường hay gọi là “Tình yêu thương không trọn vẹn một cách trọn vẹn”. Các anh chị yêu tôi với tất cả tình yêu thương mà các anh chị có.

So với các anh chị, thì tôi đều đủ đầy hơn về mọi mặt. Nhưng mỗi lần sang ăn lẩu, biết tôi

thích ăn thịt nạc, các chị cũng nhường cho tôi miếng thịt ngon nhất. Các anh chị luôn nhớ sở thích của tôi là mấy gói mì miliket màu xi măng, nên vậy mà, chưa có một bữa lẩu nào, tôi không nhìn thấy sự hiện diện của những gói mì ấy.

Đối với tôi, tình yêu thương của các anh chị nói riêng và toàn thể hội thánh cũng như tất cả các Cơ Đốc nhân tôi gặp nói chung chính là lý do khiến tôi 7 năm trước đặt niềm tin vào Chúa và cùng bước đi với Ngài. Và, tôi tin rằng, suốt bảy năm qua, tôi đã nhận được đủ, và giờ là lúc sẵn sàng đi ra để chia sẻ tình yêu thương ấy với những người có thể họ chưa được cảm nhận, chưa được nghe thấy bao giờ.

Nồi lẩu của các chị đã giúp tôi có được học bổng tại ngôi trường ở Mỹ mà tôi đang theo học. Sau ba tháng ở đây, tôi đã kịp kể cho những người bạn tôi gặp về các anh chị, cũng như về các thành viên trong hội thánh, những người tuyệt vời nhất mà tôi đã từng gặp. Tôi hy vọng rằng, những năm theo học sắp tới ở đây, tôi có thể mang câu chuyện về nồi lẩu ấy kể cho nhiều người hơn để qua đó, họ không chỉ biết đến tình yêu thương giữa con cái Chúa, mà còn là tình yêu thương Chúa dành cho mỗi người.

Vân Thanh

**Đảo Đá (Rock Island), Illinois, Miền Tây nước Mỹ
26/10/2017**

THE AMAZING SUMMER TRIP

(Trip report to America)

Summer 2017 was amazing. America is a dream destination for almost every child in the world, and I am one of the most fortunate students on earth to set foot in America. I really had a wonderful, memorable experience.

VISA

It is well-known nowadays that getting a visa to go to America is as hard as meeting the US president face to face. At the beginning, nine little angels with perfect hope went to the US embassy, but after the hard fights, only six managed to get out with a yes.

A LOVELY HOST FROM TURLOCK

My unforgettable, sweet host for this summer camp was Karen Johnson. I told her often, “You are my best host ever.” I don’t know if this beautiful lady considered it as a joke or something to comfort her, but deep down inside, I did mean it. She was truly my best host ever because I’ve never had any hosts before - haha. But, more importantly, what impressed me most was that she filled my journey with joy, comfort and happiness. She provided me things that were beyond my expectations and surprised me every day by her beautiful and active inner world.

Karen’s house was situated in a private community which consisted of about 30 houses and a big security gate. It also had a really clean swimming pool in the center of it. Many afternoons, she prepared a bottle of cold peach iced tea for me and came and sat by the pool while I swam. Accompanying her always was Bailee - a very hilarious dog. This “gentleman” had a really warm heart for his owner and all house guests, including me.

I felt very comfortable living and spending time with Karen because her routine and lifestyle fit me well. I never got upset by the way she acted or lived, because she was perfect. She would wake up early in the morning

to make me breakfast, and drive me to class. She brought me to places to try new foods and bake cakes with me. There was one place I really liked, A&W. They have cheese hamburgers and my favorite, root beer float. Root beer is NOT ALCOHOLIC!! (What a surprise). It’s a soft drink like Pepsi, and the “float” is actually vanilla ice cream. It was my first time trying it, and it was an unforgettable, amazing, spectacular experience. A&W also served the best cheese hamburger ever. It’s like God speaking to us through food.

I had a really great time with Karen and now that I’m in my home country, I still think back to July all the time. Karen will always stay in my memory.

“YOUNG WRITER” WORKSHOP

I didn’t expect to have so much fun at the workshop at the beginning; especially when I realized I was the oldest student. However, things began to change and I found it really interesting to write and create new pieces of writing every day for two weeks. We wrote about various topics and made really good friends. There was an extremely nice eleven-year-old girl called Livia who played and talked with me at break time. At the end of the two-week workshop, she kept saying she was going to miss me and she gave me a small present she bought from Paris, France. The only thing I regretted was not having any Vietnamese souvenirs to give to the little girls who had been so nice and kind to me.

YOSEMITE – THE NATIONAL PARK OF CALIFORNIA

It was a beautiful, nice day. Despite all the tiredness and headache, we had a new and memorable experience. It was a little crowded although we got there quite early. Our car stopped at various destinations for us to take pictures of the scenery. Then finally, we found a parking lot, had a quick sandwich for lunch and started hiking. The weather was nice. Our group included Casey, David, Gary, Sarah and us, the Vietnamese students. Rebecca walked for ten minutes and rested under the waterfall while we continued hiking up the mountain. The aim of the walk was to see the famous waterfall (I can't really remember the name, it's written in English but sounds Chinese).

The hike was actually very enjoyable at first. I talked a lot with Sarah but then everyone just kept quiet as they realized talking exhausted them twice as much as being quiet. We had to stop many times to rest because we were basically out of breath and strength. But then Sarah kept saying “we are almost half way” and “we are almost there”, etc. I kept believing those sweet words until the other hikers heard it and told us the truth that it was still a long way up there. Sarah was outstanding sometimes,

and I believe her spirit was as hard as stone because she was being TOO optimistic. If I were her, I would just shout “Why on earth is this hike so long?” (Can't lie to myself). But I admire her, anyhow. Despite the tiring and long hike, the result was so worth it. We got there, to the waterfall at last. It was so close to us that we could feel the power of the water, strongly, powerfully and violently; like the water wanted to tear itself apart. The view was spectacular and majestic. Once we got up there, no one wanted to go down, even though Casey promised to buy us ice cream. Going down was not as pleasant as what we had imagined at all. If climbing up was tiring and hard, going down was three times as hard and dangerous. But we managed to survive to have free ice cream. They called it “the spirit of food lover.”

CAMP AT THE COAST

One thing we never thought we would face: American teenager. Teenagers are generally hard to play with, but teenagers from a different country with a different lifestyle and way of talking were a hundred times harder. I didn't manage to talk a lot at first, so I mainly played with the Vietnamese boys and through that I realized how funny and hilarious they are. Anyway, things got better when I decided to participate more in games like gaga ball or Frisbee. Through that I started talking to some American girls and they could somehow remember my name. One very interesting story is that they all thought I was like twelve or something! They said “ It is very hard to guess the age of you Asian people because you guys always look younger than your real age.” I mean it's pretty true, cause girls my age had already put on lots of make-up, but me, I barely touched my lipstick! Is it because just me, not being grown-up, or is it the trend that is growing so fast that my parents kept me in the dark from it?

Anyway, besides the makeup thing, this trip had a lot more important things to talk about. Mainly about God, Jesus Christ, and that's what made this camp extremely meaningful to me. This camp is organized for Christians, at Monterey Bay, and God was all it was about. Here, we sang worship songs every day, read devotionals and listened to the pastor teaching. I felt really close to God. It was the first time I really spent so much time and gave all of myself to Jesus. Also, it's the time when there was just me and Jesus, and this got me thinking about the times that have flown by that I've missed with Him.

My host Karen, whom I've mentioned previously, also helped to make a huge change in my soul. That one fateful Sunday morning when she took me to church changed me. When I entered the church, the band was singing the worship song "The Stand." I stood next to Karen, and the moment I started singing I started crying. It just felt like seeing an old friend that I've left behind for so long. I really missed God and I just kept asking myself what I had done to my life and how broken-hearted God must have been, seeing me leave Him. But God, here I am, and I'm thankful for every single day since that fateful Sunday that I found a way to come back to You and that I learned to trust, believe and love You again, more than I've ever loved, and more every day.

A BIG-HEARTED "AUNTIE" FROM SANTA CLARA

Christina is also an unforgettable character that appeared in my American journey. She is an overseas Vietnamese and used to host my brother when he was in Santa Clara, California. Her kindness started when she offered to drive the whole way from Santa Clara, which is where she lived, to Turlock, where I was staying, to pick me up. It's a very long drive, approximately a four-hour drive. Then she took me and her nieces to Monterey Aquarium to explore the undersea world and I had a really good time with them. For the next five days, she took me everywhere, from the San Francisco Academy of Science to the shopping malls. She didn't feel tired or bored bringing me to places and always filled my time with happiness. I could see the activeness, the liveliness that grew happily inside her.

As a matter of fact, I am not related to Christina. I am not one of her relatives and also did nothing for her. But she was always extremely kind to me. She took off days at work, and worked extra on the weekend to have time with me. She gave me so much and treated me as if I was a family member. I don't know how to repay her kindness and care for me, so I decided that she would be an important part of my story and that I want to remember her as I remember America. Through living

with her, I understand more about the life of the overseas Vietnamese community. It's a pleasure living here if you are always active, join clubs and meet people. There are people I know who came to America to settle down but were a little narrow-minded and didn't change the way they lived; therefore, they probably didn't fit the rushed lifestyle there. However, Christina was the opposite, because she was very energetic!

I am so thankful that I got to know Christina. When I got back home, she bought me an expensive pair of sandals that I had always dreamed of, a large box of fresh fruit like blueberries and cherries and she even bought presents for my mom and my coming brother's baby! On the last night at Christina's house, when I already went to bed, I still heard Christina packing luggage for me. Early the next morning, when Christina and bac Dai (her husband) left the airport, I was crying softly. I could not believe that I was leaving America and this lovely Auntie.

STORMY FLIGHT BACK HOME

I flew back from America to Vietnam by myself. All the other members of the group had already left the US. I stayed because I wanted to spend some extra days with Christina. My original flight plan was from San Francisco, through Taipei (Taiwan) and then to Hanoi. But there was one thing that I never imagined or expected. Because of the typhoon in Taipei, my flight from San Francisco was delayed six hours, which would mean my transit flight from Taipei to Hanoi would have already gone by the time I reached there in the afternoon. There was only one flight on Vietnam airlines from Taipei to Hanoi a day, and that meant I would have to wait to catch the next-day flight and spend a night at the airport. The problem was that I needed to be at school for the first day of

the new academic year, which was the day right after I was to arrive home as planned. I may be late for school. Therefore, after a discussion with Christina, Dad bought me a ticket on another airline late that evening so that I could come home in time for school the next day.

Everything was going smoothly until I got to Taipei airport and the China Airlines staff told me that they had already arranged a flight for me to transit the second leg to Hong Kong, and I would arrive in Hanoi earlier than the alternative ticket I had. The assistant was so nice and he took me to the plane and waved until I got onto the plane. The moment I sat down, I realized I lost the small piece of my San Francisco ticket, which had my luggage claim on it. What am I going to do with my luggage? I sat 20 minutes without moving, "I just need to calm down, and everything is going to be alright." I arrived at Hong Kong airport, took a bus to go to another terminal and took a flight back to Hanoi. When the plane landed, I just wanted to burst into tears. OH MY GOD THAT TRIP FINALLY ENDED!!! I'M HOME, I'M NOT AFRAID OF ANYTHING NOW HAHA CHALLENGE ME IF YOU CAN!!!

As soon as I got into the airport, I remembered my luggage problem. While I was waiting for my luggage, my name was shouted very loudly by the airport's microphone: "Miss Vu Thu Nga please go to the Lost and Found." That moment I knew that no one should ever ask God to challenge them because He will. So my luggage had not arrived and they said I had to wait until the next day. Oh, my luggage contained my Ipad, an Iphone 6S for Bac Ngoc, and some very expensive Lancome crèmes for my mom. "I'm so dead" – I thought to myself. But God heard prayers of my Mom and myself that night. The next day my mom came to pick up my luggage, everything was still there, safe and sound.

GOD'S PLAN IS ALWAYS BETTER

This was an amazing and perfect trip to me. It not only gave me joy, happiness, friendships, knowledge but also experiences. I grew up a lot when facing challenges, and learned ways to overcome them by myself, somehow even how to manage to survive. Above all, I learned that God always has a plan for us, and his plan is always much better than what we've planned for ourselves. Thank you so much Heavenly Father. You let me come home earlier than I had expected, be ready for the first day of school, and through that made me a fearless person.

This trip will be unforgettable and is very useful for my future study and life. Just a few days ago, in the IELTS exams, I discovered that this trip experience has given me a new and very rich source of knowledge and experience.

I would like to send my sincere thanks to my Mom and Dad, and anyone whose names were mentioned in this report. Without their support, I would never have had this amazing journey.

Nga Vu Thu

Hanoi, October 3rd, 2017.

THE HONG KONG I NEVER KNEW

It was yet another day drifting on the sea without any prospect of reaching the destination. The sun was scorching on their severely burnt skin. It had been weeks since the young married couple decided to leave Ha Long, the little coast town lying north east of Vietnam, on a tiny boat, in pursuit of an American dream. Wonderful stories of Vietnamese refugees who had settled in the U.S. told through hand-written letters surely sparked the little hope in the husband, a young Communist engineer, and the wife, a highschool teacher. But here they were, weeks into their exodus to the promised land, and the only things they had experienced were raging sea storms, occasional shipwrecks, deprivation of food and sleep. Their future could not have been more gloomy...

After some more time, the couple arrived in Hong Kong. The wife was pregnant and the couple did not know what to do about it. They just learnt that the refugee policy had changed and that they would never make it to the U.S. Amidst the confusion caused by such shocking news, the couple decided to abort the unborn. They thought they were not ready for a child since they could not even take care of themselves. So to the hospital they went... However, to their surprise, despite their request for an abortion procedure, the doctor found ways to decline them. And thus the baby was born.

Well, that couple was my parents and that baby was me.

My family would spend the next 4 years of our life moving between different refugee camps in Hong Kong. My childhood was surrounded by the love of my parents, other refugees, Cantonese and the camp walls. Hong Kong was the place where my parents met God and decided to commit their lives to Him. Our family has been forever changed since that decision but I guess it's a topic for another occasion. What I want to share with you this time is how God brought me back to Hong Kong last summer vacation.

So in March this year, I was thrilled to receive an internship offer from a British law firm in Hong Kong, Ashurst. One of the conditions for the internship was that I would need to obtain the trainee visa from Hong Kong Immigration Office (HKIO). Here you may pause and think "sure, that's how it normally works if you want to work in any foreign country. So what

about it?”. And I thought the same thing too. No big deal. Just apply for the visa, get it and stick it to my passport. But I was totally wrong...

The normal processing time for a Hong Kong trainee visa application usually runs from 30 to 45 days but it took me roughly 80 days to get that visa. After other interns had started their internship, I still found myself wandering on Handong International Law School campus. Considering this internship opportunity as a blessing from the Lord, I had previously turned down other internship offers. So I was left with no plan B! At this point, I was totally hopeless. I remember praying to God one night that I surrendered everything into His hands no matter what. Guess what? The following day I got a call from Hong Kong and my visa was issued! (By the way, little did I know that until February 2017, Vietnam was on the list of countries HKIO would not issue trainee visa. The law suddenly changed the following month, March, and the only change was that Vietnam was taken out of that list. And I applied for this visa in April. I can't help praising God for His perfect timing!)

The next thing I knew I was in Hong Kong, this time not as a refugee boy but as an intern at one of the big British law firms. And I want to thank the Lord for that!

The internship was a pleasant experience thanks to the people I was privileged to work with. The attorneys at the firm are very talented and passionate about their job. They not only coached me in my work but also gave me plenty of useful advice on my future career. Many of them are Christians and I was encouraged to see how they professed their faith by delivering excellent work product. The workload at the law firm, in my opinion, could not have been heavier but it was a unique learning experience.

During my limited free time, I tried to discover the streets of Hong Kong in search of any memory of the past but to little or no avail. Hong Kong has changed so much for the last three decades and the last refugee camp on this island, the infamous Whitehead camp, was also shut down almost twenty years ago. Perhaps, the Hong Kong I used to know as a 4-year-old boy was just not here anymore. I felt completely lost on the very land which always had a special and sacred place in my heart. It was hard to face the truth that a part of my childhood could never be re-lived again, even just for once. I suppose that as time went by, Hong Kong, the witness of one of the biggest emigrations in Vietnam's history, just simply moved on.

Thousands of Vietnamese refugees back then are now scattered all over the world. Some were able to make it to the U.S. or other countries for better or for worse. Many were deported back to their motherland. Interestingly, a huge number of Vietnamese refugees were saved by missionaries during their time in Hong Kong. When these people returned home, they established churches and contributed enormously to the development of the Christian community in Vietnam. God surely works His miracles in ways we cannot fathom!

As I now dwell on this fresh recollection of my summer in Hong Kong, I believe that God brought me back there for a reason, to show me His faithfulness. He has indeed always been with me. He saved my life even before I was born. Never once has God left me alone. In times of trouble, He has always been there for me. I would like to leave you with these Bible verses I hold dearly:

**“If I ascend to heaven, you are there! If I make my bed in Sheol, you are there! If I take the wings of the morning and dwell in the uttermost parts of the sea, even there your hand shall lead me, and your right hand shall hold me”
Psalm 139:8-10.**

Joshua Vu

[Worship Musician- WM] Có một bài viết trên trang facebook là “Tôi đã dốc đổ hoàn toàn tâm hồn mình vào album này hơn bao giờ hết, và những bài hát thực sự là những bản thu âm chứa đựng tất cả sự chân thật và sự tổn thương của một trái tim đầu phục Chúa Giê-su.” Điều gì đã khiến album này khác biệt với những album trước đối với bạn?

[Kim Walker- Smith- KWS] Qua album này tôi thực sự muốn kể câu chuyện về hành trình bước đi với Chúa- về những điều Người đã dạy tôi để vượt qua. Sự tin tưởng tuyệt vời đã được xây dựng trong mối quan hệ của tôi với Người.

Bài hát này được viết ra trong những năm khó khăn nhất mà tôi đã trải qua. Tôi bị trầm cảm sau khi sinh đứa con thứ 2, giữa lúc chúng tôi chuyển đến một thành phố mới, gặp khó khăn trong việc bán nhà cũ và tìm một ngôi nhà mới. Chúng tôi lên kế hoạch mở Hội thánh cùng Jesus Culture, và người bố dượng của tôi, người giống như là 'Bố ruột' đã qua đời trong thời gian đó. Vượt qua sự đau đớn, tức giận, xúc phạm, tất cả những câu hỏi, và qua tất cả những điều đó, có một điều mà tôi cảm thấy Đức Chúa Trời liên tục nhắc tôi chính là Người luôn ở bên tôi và Người đồng hành cùng tôi trong mọi việc.

Người luôn ở bên tôi và Người đồng hành cùng tôi trong mọi việc.

[WM] Tôi còn nhớ lần đầu tiên nghe bạn hát “All I need is You” và tôi đã gục xuống. Đó vẫn là một trong những bài hát tôi yêu thích nhất (bài hát mà Marty Sampson sáng tác), và giữa đoạn hát và đoạn chuyển quãng 8 bạn đã khiến bài hát đó trở nên thật đặc biệt. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe bạn cười trong khi thờ phượng. Nụ cười đó có ý nghĩa gì không?

[KWS] Rất nhiều người hỏi tôi về điều đó! Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi đang thờ phượng, và tôi không thể kìm giữ niềm vui ấy. Tôi biết điều này nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn nhưng nó chính là như vậy đấy. Khi tôi

ON MY SIDE

Chúng tôi đã có cơ hội trò chuyện cùng Kim trước khi album thứ 3 “On My Side” được phát hành, và trước khi tour diễn Outcry 2017 bắt đầu. Album này mang lại một trải nghiệm mới mẻ về sự thờ phượng nhiệt thành đã trở thành nguồn sức mạnh cho nhiều người, và như một lời nhắc nhở tuyệt vời rằng Đức Chúa Trời luôn ở bên chúng ta, chúng ta luôn chiến đấu cùng Người và Người luôn sẵn lòng gặp gỡ chúng ta tại nơi chúng ta đứng.

chìm đắm trong sự hiện diện của Chúa và làm những việc mà tôi được tạo nên để làm, và tôi cảm thấy mọi người cũng đều ở trong sự hiện diện đó. Chúng tôi đã ở trong giây phút tuyệt vời cùng với Chúa Giê-su và cùng nhau, và giây phút đó thật mạnh mẽ. Điều này khiến tôi vô cùng hạnh phúc, và trong khoảnh khắc hạnh phúc và vui mừng ấy, tôi không thể kìm giữ được. Dù trên sân khấu hay dưới sân khấu tôi đều như vậy, khi tôi hạnh phúc, tôi cười. Khi tôi cảm thấy vui vẻ, tôi cười.

Cũng có một khía cạnh khác nữa. Tôi nhận thức được rằng tôi có kẻ thù ở xung quanh, và một điều mà kẻ thù luôn cố làm với những người hướng dẫn thờ phượng chính là mang đến sự phân tâm dù là trước khi bạn lên sân khấu hay khi bạn đang ở trên sân khấu. Nếu kẻ thù có thể làm phân tâm những người hướng dẫn thờ phượng, cụ thể như ở trong tâm trí hay trong những suy nghĩ, điều này sẽ rất khó để chúng ta có thể tập trung vào những điều Chúa muốn chúng ta làm và nói trong thời điểm đó, và điều này cũng sẽ gây khó khăn cho công việc dẫn dắt mọi người trong sự thờ phượng. Vậy nên có những thời

điểm và khoảnh khắc mà một suy nghĩ khó hiểu nào thoáng qua trong đầu và tôi cảm thấy rằng kẻ thù đang cố làm phân tâm tôi, và điều này khiến tôi cười vì nghĩ “Giỏi lắm, anh bạn!” Tôi cười kẻ thù và cười vì sự thất bại của hắn.

Và thành thực mà nói, trong một vài tình huống vô cùng hiếm hoi tôi cười bởi vì tôi nhìn xung quanh và thấy một ai đó thờ phượng Chúa tự do ở ngoài mức tưởng tượng, rất vui và tuyệt vời, và tôi cảm thấy hạnh phúc và vui mừng. Có những người nhảy múa bằng cả những gì mình có thể làm, điều này vừa thú vị vừa đáng trân trọng. Tôi yêu thích nhìn ngắm những người thờ phượng Chúa cách tự do hoàn toàn và chìm đắm trong sự hiện diện của Chúa- chỉ thờ phượng mà thôi. Điều này khiến tôi hạnh phúc.

[WM] Tôi từng nghe Banning Liebscher (người sáng lập nhóm Jesus Culture) chia sẻ về ngày anh ấy nhận ra bạn sẽ trở thành giọng hát chính của nhóm Jesus Culture. Thời điểm nào bạn nhận ra rằng bạn có phong cách đó (cách hướng dẫn thờ phượng) và bạn đã làm gì để phát triển nó?

[KWS] Điều thú vị là tôi chỉ mới nhận ra điều này vài năm gần đây rằng tôi độc đáo và khác biệt trong những việc tôi làm như là một người hướng dẫn thờ phượng, tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ quá nhiều về điều này. Tôi vẫn luôn như vậy, giống như 1 đứa trẻ đang lớn lên. Tôi thường nói ra những gì mình nghĩ hoặc cảm nhận. Tôi muốn nhìn thấy sự đột phá và tự do của mọi người. Tôi nói ra những gì tôi được thôi thúc, những điều Đức Chúa Trời đang hành động, những điều Người đang phán.

Tôi đã nhiều lần ngại (không dám nói), tôi cũng nhiều lần làm rối tung mọi thứ. Chỉ cần bạn làm điều đó một lần thôi bạn sẽ vượt qua được, và bạn nhận ra rằng tất cả chúng ta là một gia đình. Mục tiêu của gia đình chúng ta chính là bước vào sự hiện diện của Chúa và cùng nhau tôn thờ Người, vậy nên tôi không cần phải là 1 ngôi sao nhạc rock hay tôi phải hoàn hảo, tôi

chỉ cần làm theo ý Chúa bằng tất cả khả năng của mình và tôi làm điều này cùng gia đình mình. Bởi vậy tôi đã vượt qua tất cả mọi rào cản, cười và bước tiếp. Việc không sợ mắc lỗi sai mang đến một sự can đảm tuyệt vời, hãy bước ra và thử những điều mới mẻ.

Tôi yêu thích thực hiện mục vụ thờ phượng và đi theo sự dẫn dắt mà Chúa đang dẫn dắt tôi, dù là dừng lại hay là nói hay là cầu nguyện. Tôi nghĩ về tất cả những điều đã khiến tôi đặc biệt như tôi bây giờ và cách mà Chúa tạo dựng tôi như người hướng dẫn thờ phượng. Tôi nghĩ điều duy nhất tôi có thể nói là tôi đang tiếp tục duy trì và theo đuổi việc chiến đấu với bản thân mình, trở nên tự tin, để tiếng của Chúa là tiếng nói lớn nhất trong tâm trí, để Chúa là Đấng duy nhất đánh giá/ định nghĩa tôi, bước đi theo Người và nhìn lên Đức Chúa Cha.

[WM] Bạn có lời khuyên nào cho những người hướng dẫn trẻ tuổi đang tìm kiếm tiếng nói riêng của mình?

[KWS] Lời khuyên tốt nhất của tôi cho những người hướng dẫn thờ phượng trẻ, những người đang tìm kiếm tiếng nói hay khám phá mình là ai, bạn không thể tự mình làm điều đó mà không cầu hỏi Chúa. Chúng ta tìm thấy thuộc tính của mình trong Chúa. Tôi khích lệ các anh chị em nên phát triển mối quan hệ với Chúa và hãy tiếp tục làm điều đó. Đừng bao giờ nghĩ rằng mình đã đạt được điều đó rồi, đừng bao giờ nghĩ rằng bạn đã chinh phục được. Tất cả chúng ta đều đang ở trong tiến trình, và chúng ta đều có một cuộc hành trình để đi tiếp và để tiếp tục phát triển.

Bạn không thể dẫn dắt mọi người đến nơi mà bạn chưa từng đến.

Tôi đã chia sẻ điều này với rất nhiều người hướng dẫn thờ phượng nhưng chỉ một vài phần trăm trong số họ thực sự hiểu, ghi lấy trong lòng và làm theo. Nếu bạn muốn phát triển như một người hướng dẫn thờ phượng, sẽ rất tuyệt nếu bạn luyện thanh, bạn học nhạc cụ, học sáng tác, và làm tốt các việc kỹ thuật khác, nhưng điều quan trọng nhất chính là phát triển

mối quan hệ cá nhân với Đức Chúa Trời. Bạn không thể dẫn dắt mọi người đến nơi mà bạn chưa từng đến. Tôi có cảm giác như mọi người nghe tôi chia sẻ và nghĩ “Đây là câu trả lời chung chung kiểu Cơ đốc” rồi điều tôi chia sẻ sẽ đi từ tai này qua tai kia. Tôi muốn hét lên rằng “Không, đây chính là chìa khóa để trở thành một người hướng dẫn thờ phượng! Bạn phải liên tục và

kiên trì học biết về Chúa nhiều hơn. Bạn có một mối quan hệ tích cực và thực sự với Người, mối quan hệ này không phải để kìm giữ nhưng để tăng trưởng."

Điều này không có nghĩa bạn phải ở trong mối quan hệ hoàn hảo với Người- bạn sẽ trải qua những thời điểm khác nhau, bạn sẽ đấu tranh và bạn sẽ gặp rắc rối, nhưng bạn làm điều đó cùng Người và bước đi với Người. Ngay cả khi ở trong những thời điểm khó khăn, bạn vẫn tiếp tục tăng trưởng. Qua đó sẽ tạo nên một người hướng dẫn thờ phượng tuyệt vời và mạnh mẽ bởi vì mối quan hệ đó mang đến ý nghĩa và sự sống. Đó là những điều sẽ thể hiện ra qua bạn. Bạn có thể hát, bạn có thể là một ca sĩ giỏi, và bạn có thể là một người biểu diễn giỏi; nhưng điều mang đến sự xúc dầu, thẩm quyền, sự sống và ý nghĩa cho những việc bạn đang làm chính là mối quan hệ với Đức Chúa Trời. Đó là lý do vì sao chúng ta thờ phượng và đó cũng là ý nghĩa của sự thờ phượng- đó là mối quan hệ với Chúa

Giê-su, thể hiện tình yêu với Người và đón nhận tình yêu Người.

[WM] Điều tuyệt vời nhất mà Banning đã truyền đạt lại cho bạn trong vai trò người lãnh đạo là gì?

[KWS] Điều mà tôi biết ơn nhất chính là Banning đã dạy và truyền đạt lại chính là nhu cầu và mong muốn phản hồi. Tôi sẽ không thể trở thành một người lãnh đạo mạnh mẽ hoặc có năng lực nếu như không có anh ấy và những người khác giống anh ấy phản hồi về những điều căn bản, thách thức tôi và thúc đẩy tôi tăng trưởng. Không để tôi tiếp tục mắc lại lỗi sai đã làm hay phản ứng cách tiêu cực, họ sẽ đứng trước mặt tôi và nói, “Kim, cô không thể phản ứng lại theo cách này. Với vị trí của cô và với sự kêu gọi trở thành lãnh đạo, cô không thể phản ứng theo cách này.” Năm

này qua năm khác, tôi liên tục nhận được những phản hồi và thách thức, điều này đã thúc đẩy tôi phát triển, những điều đó đã định hình tôi trong vai trò một người lãnh đạo. Tôi luôn đón nhận những phản hồi một cách tích cực từ tất cả những người tôi đang dẫn dắt và cả trong nhóm của tôi nữa bởi vì tôi muốn trở thành sức mạnh và người lãnh đạo tốt đối với họ. Tôi cũng phản hồi lại những thành viên trong nhóm của tôi vì tôi biết đây là cách tốt nhất để tăng trưởng. Tôi khích lệ những người mà tôi đang dẫn dắt lắng nghe phản hồi từ người khác. Có rất nhiều điều tôi có thể nói Banning đã chỉ dẫn tôi, và đó là một trong những điều tôi nhìn thấy tác động lớn nhất trong cuộc sống mình.

[WM] Rất nhiều thành viên nhóm thờ phượng cảm thấy bị áp lực khi sống cuộc sống gặp khó khăn, nhưng qua album này, dường như bạn gửi đi lời nhắn rằng bạn cảm thấy ổn dù đang phải đối mặt với nhiều vấn đề. Bạn có lời khuyên gì cho những người đang cảm thấy áp lực khi họ đang cố gắng cân bằng việc này?

[KWS] Tôi nghĩ chúng ta phải vô cùng nỗ lực để buông bỏ điều đó bởi vì có rất nhiều những mong đợi không nói ra của những người đứng trong mục vụ - cho dù họ là diễn giả, người hướng dẫn thờ phượng hay bất kỳ ai khác – họ đang nói, đang viết hoặc đang dẫn dắt những bài hát của sự chiến thắng. Điều này khiến chúng ta cảm thấy như họ đã vượt qua những thử thách cá nhân hay những khó khăn trong cuộc sống. Thông điệp mà họ truyền đạt tới mọi người- Dù

cho đó có thể là một thông điệp tuyệt vời như *"Đây là điều bạn nên làm, đây là cách bạn nhìn nhận, đây là điều bạn cần"*- không tiết lộ cuộc hành trình mà họ đang trải qua và không thể hiện hết những điều trong tấm lòng, và điều đó có thể khiến cho lời chia sẻ không tác động được đến người nghe. Một người nào đó ở đây đang ở trong mớ hỗn độn của cuộc sống, đang trong thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời sẽ cảm thấy *"Tôi không nhìn thấy Chúa, tôi không thể nghe tiếng Chúa, Người có ở đó không?"* Tôi nghĩ điều thực sự quan trọng đối với những người đứng hướng dẫn chính là có thể chia sẻ ra, và trở nên thành thực với mọi người. Bạn không cần làm thế mọi lúc, mọi thời điểm, nhưng tôi nghĩ đó chính là sự cân bằng.

Có vẻ sẽ hơi điên khùng nếu như tôi đứng trên sân khấu trong thời điểm này và chia sẻ sự giận dữ của mình với Chúa và chia sẻ về việc cha dượng của tôi đã qua đời và Chúa không chữa lành cho ông ấy. Tôi sẽ chia sẻ rằng tôi đang trong hành trình chiến đấu cùng với Chúa, tôi không hiểu vì sao những điều đó lại xảy đến như vậy, nhưng tôi đang bám vào Chúa trong hành trình đó. Sự đói khát của tôi với Người còn lớn hơn cả cuộc chiến đó. Tôi nghĩ rằng đó là điều mà mọi người sẽ đồng cảm, không phải chỉ là “Ồ, đó là những việc đã xảy ra!” nhưng là “Tôi đã vượt qua điều đó, dù không phải lúc nào cũng hoàn hảo nhưng đó là những điều Chúa dạy tôi, đó là những công việc Người đang làm và đó là cách tôi đã vượt qua.” Tôi không thể trở nên hoàn hảo được, tôi là một người đang bước đi trong cuộc hành trình với Chúa Giê-su, đó là sự thật về việc chúng ta là ai.”

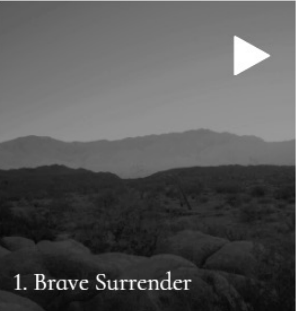
Biên dịch (Lan Anh)

(Nguồn: <http://www.worshipmusician.com/kim-walker-smith/>)

(1) **Kim Walker-Smith** (sinh ngày 19/12/1981, tên là Kimberlee Dawn Walker, người Mỹ) là một ca sĩ, nhạc sĩ, người dẫn thờ phượng. Cô sản xuất album solo đầu tiên với tên gọi là *Here Is My Song*, được phát hành vào tháng 2 năm 2008 dưới hãng thu âm Jesus Culture. Walker-Smith được biết đến là người hướng dẫn thờ phượng của nhóm nhạc Jesus Culture and các sự kiện Jesus Culture, và là mục sư hướng dẫn thờ phượng ở tại Hội thánh Bethel Church ở Redding.

(2) **On My Side** là nằm trong dự án studio solo đầu tiên của Kim Walker-Smith về các bài hát mới, khám phá các chủ đề về sự tan vỡ và chiến thắng và mang đến cho người nghe một cái nhìn thoáng qua về cuộc hành trình của mình với Chúa của cô. Thông qua những bài hát này, Kim chia sẻ câu chuyện về những gì Chúa đã dạy trong thời điểm vừa qua của cuộc đời cô, và những nơi mới mà Người dẫn cô đến.

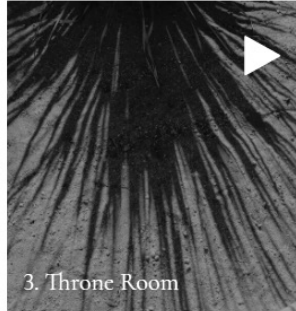
ON MY SIDE TRACKS

1. Brave Surrender

2. Glimpse

3. Throne Room

4. I Know

5. Awaken Love

6. Interlude

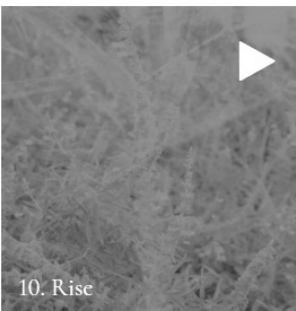
7. Just One Touch

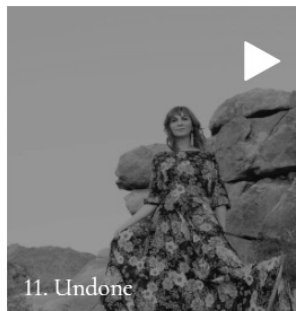
8. On My Side

9. You Define Me

10. Rise

11. Undone

12. Fresh Outpouring

NGƯỜI CÔNG HIỂN CHO DÒNG NHẠC THÁNH VÀ TINH THẦN “MÙA GẶT”

CHÚA HỎI SINH GIA ĐÌNH ISSAC THÁI

Isaac Thái là một ca sĩ cơ đốc hiếm hoi vừa là ca sĩ vừa sáng tác dòng nhạc Thánh. Anh là người được nhiều người biết đến bởi là người yêu Chúa, có tấm lòng phục vụ hết mình cho công việc của Chúa. Isaac là ca sĩ có tầm ảnh hưởng sâu rộng đến giới trẻ, anh sáng tác những bài nhạc Thánh có sức cảm thúc rất mạnh mẽ, được cộng đồng cơ đốc nhân trong và ngoài nước biết đến. Trong Isaac lúc nào cũng nóng cháy tình yêu Chúa trong những bài hát ca ngợi Chúa mà còn là người truyền giáo, người gieo hạt giống và là người nhân công miệt mài gặt hái trong cánh đồng nhà Chúa. Mặc dù vậy anh không nhận mình là một ca sĩ, một nhạc sĩ, anh chỉ nhận mình là NGƯỜI THỜ PHƯỢNG trong ngôi nhà của Chúa vì ơn của Chúa đã tuôn đổ một cách lạ lùng xuống cuộc sống của gia đình anh.

Isaac Thái đã được Chúa mở đường, Chúa cho đi rất nhiều nước trên thế giới: Châu á, Châu Úc, Châu Âu, Châu Mỹ... để làm chứng, chia sẻ, hát ca ngợi tôn vinh danh Chúa, đó cũng là sở trường Chúa ban cho anh. Anh nói: Đơn giản Chúa đã đưa anh đến nhiều nơi để kể lại câu chuyện gia đình mình, để làm chứng cho Chúa và khích lệ các anh chị em. Những lời chứng rất đơn sơ nhưng cũng rất mạnh mẽ có tác động sâu sắc và ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Ca sĩ Isaac Thái sinh ra tại miền đất nắng gió Bình Thuận, gia đình có 6 anh chị em. Bố từng là người vô thần và là người có chức sắc trong chính quyền, Mẹ từng là thương nhân nên gia đình kinh tế rất khá giả. Cuộc sống êm đềm tươi đẹp đó đã bị cướp đi khi bố phải vào tù, mẹ bị phá sản, tài sản đất đai bán hết. Mẹ phải ôm 5 đứa con vào Sài Gòn buôn bán kiếm sống qua ngày. Isaac ở với bà nội tại quê, cuộc sống nghèo khó của hai bà cháu đã lấy mất tuổi

thơ của anh. Cuộc sống tha phương cơ cực làm mẹ nhiều lần định quyền sinh cùng các con. Bố ra tù, hai bố mẹ phải làm việc cật lực làm xe ôm ba gác, bán trái cây nuôi các con. Bố ôm mối hận đối với thế lực đã đẩy mình vào tù, anh trai nghiện rượu, đua xe, các anh chị khác thì thất học. Một gia đình bị đẩy tới hoàn cảnh cùng cực, tưởng chừng không còn lối thoát. Nhưng Chúa đã đến, Phúc âm đã đến với những con người ở đáy của xã hội, nhắc từng người lên... Anh đã nói Chúa đã nhắc gia đình anh ra khỏi bóng tối, tro bụi để đặt lên nơi sáng. Chúa đã thực sự yêu thương, thay đổi cuộc đời của tất cả các thành viên trong gia đình anh. Gia đình anh đã được ơn, và sống để trả cái ơn đó. Hiện nay Isaac Thái và gia đình hầu việc Chúa trọn thời gian. Bố anh học thần học sau 4 năm trở thành mục sư, được Chúa kêu gọi trở về quê hương lập hội thánh. Thay vì lòng thù hận, ông đã trở lại bằng sự tha thứ và lòng yêu thương, đem ánh sáng và tình yêu của Chúa đến với quê hương nghèo. Anh trai được Chúa kêu gọi thành lập hội thánh ở quê nhà vùng đồng bào dân tộc K'hor. Chị gái tưởng chừng thất học được Chúa cho đi học thần học ở nước ngoài và trở về quê hương cùng chồng là mục sư phục vụ hội thánh rất lớn ở Sài Gòn, hiện nay hội thánh lên tới 500 tín đồ và đã mở rộng thêm nhiều phân nhánh. Isaac cũng là người phục vụ trong hội thánh này.

KHAO KHÁT CÔNG HIỂN CHO DÒNG NHẠC THÁNH

Anh cống hiến cuộc sống của mình cho Chúa thông qua mục vụ âm nhạc của NISSI UNITED. Đó là ban nhạc thánh với những lời ca tiếng hát ca ngợi Chúa và tiếng hát của Issac cũng làm cảm động rất nhiều tín đồ đã tin nhận cũng như những người chưa tin nhận Chúa. Anh có ước mơ được học thần học, được học cao hơn nữa để hầu việc Chúa được trọn vẹn hơn.

Issac và anh trai ngoài công việc sáng tác và hát nhạc thánh ca ngợi Chúa thì cũng có một phòng thu ở TPHCM và anh cũng sáng tác rất nhiều bài hát cho các ca sĩ ở bên ngoài, nhưng anh nói trong lòng anh chỉ muốn dành trọn để hát cho Chúa. Bởi vì ân điển lạ lùng của Chúa đã cứu anh và gia đình anh, làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của anh. Ngày xưa bị mù, giờ sáng mắt để thấy chân lý của Chúa. Ngày xưa khốn cùng tuyệt vọng giờ sống trong hy vọng. Ngày xưa vốn dĩ không biết Chúa để tin nhận cho đúng, bây giờ Chúa đã mang đến chân lý và anh nói với Chúa từ nay có Chúa anh sẽ không bao giờ từ bỏ Chúa.

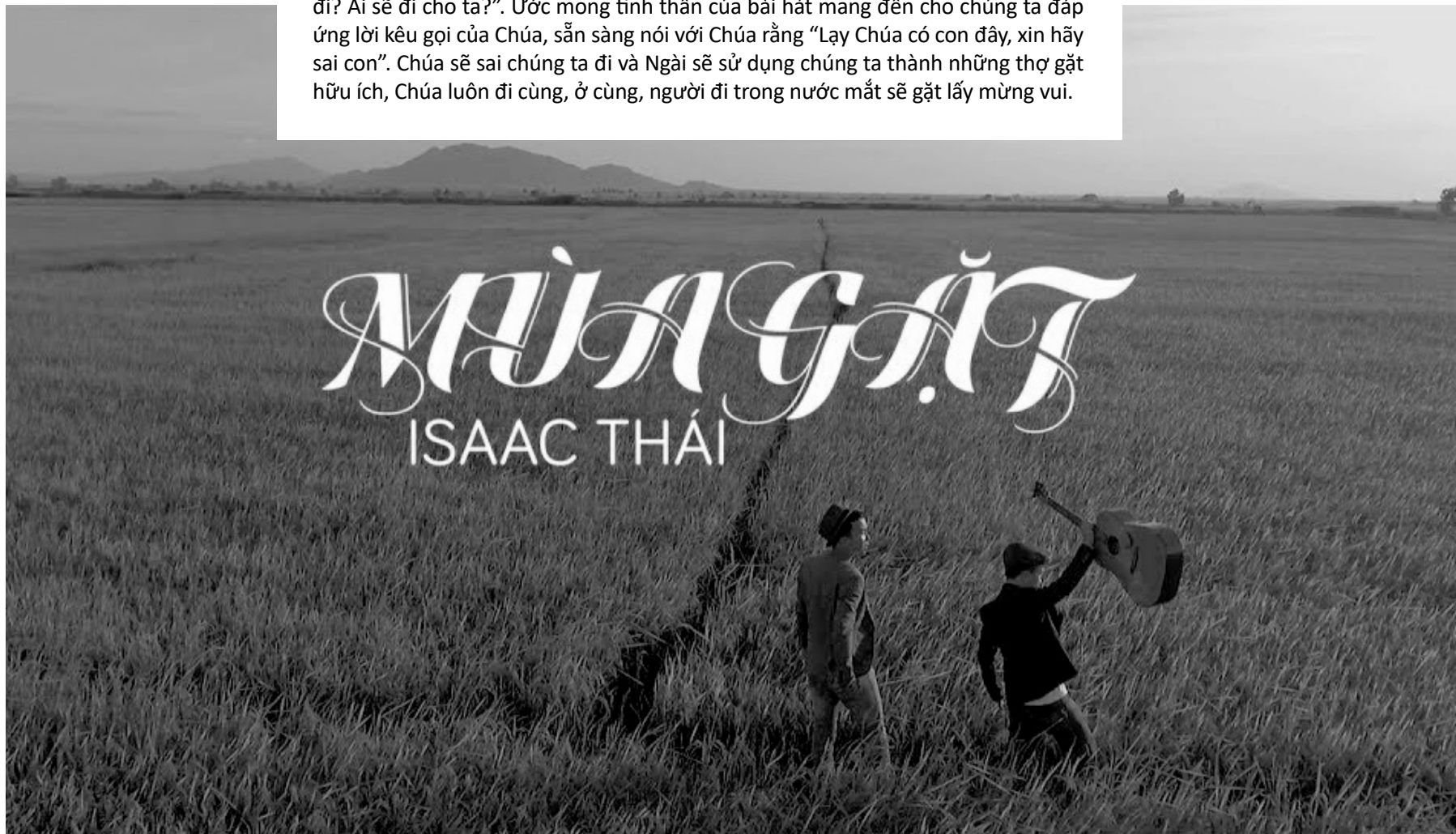
Anh không nhận mình là một ca sĩ một nhạc sĩ, anh tự nhận mình là một NGƯỜI THỜ PHƯỢNG, đơn giản như vậy vì anh được Chúa đổ ơn trên cuộc sống của mình và mình có nhiệm vụ ca ngợi ơn đó, ca ngợi Chúa. Chính vì vậy anh được Chúa cho đi đến nhiều hội thánh chia sẻ, làm chứng, tôn vinh Chúa. Cuộc đời của anh và gia đình là một lời chứng kỳ lạ. Lời chứng của Isaac đã nhiều người rơi nước mắt, anh không ngớt lời ca ngợi Chúa trên môi miệng. “ Xin Chúa cứu gia đình con” đã động chạm đến nhiều tấm lòng chai cứng và sau các buổi chia sẻ làm chứng đã nhiều người bước lên cầu nguyện tiếp nhận Chúa.

Khi được phỏng vấn trên chương trình Cà phê sáng VTV3 anh nói anh luôn khao khát để phát triển và cống hiến cho dòng nhạc Thánh, dòng nhạc tuyệt đẹp đang rất thịnh hành trên thế giới. Các bài hát của Isaac động chạm và gây xúc cảm mạnh mẽ: Xin Chúa cứu gia đình con, Như lời ngài đã hứa, Tim về nhà cha.. Anh đã cho ra đời các CD nhạc thánh: CD1 “Nương cánh vĩnh sinh”; CD2 “Sứ mạng”. CD thứ 3 “Mùa gặt” đã ra đời nhân dịp Festival Yêu Hà Nội tháng 12.2017. Bài hát Mùa gặt được thu âm tại phòng thu của NISSI và Video clip được quay thật ấn tượng bài hát với ca từ đơn sơ ngọt ngào : “Chúa đang mời gọi mỗi chúng ta bước vào cánh đồng hằng say hái bó lúa mang về cho Cha”. Đó là lời kêu gọi chúng ta hãy làm nhân chứng để giúp nhiều người hư mất quay trở lại với Chúa Giê su. Isaac còn là một thành viên tích cực trong các đêm nhạc thanh niên để chuẩn bị cho Festival Yêu Hà Nội.

Bài hát Mùa gặt dựa trên câu Kinh Thánh Ma-thi-ơ 9 câu 37: " Mùa gặt thì thật trúng song con gặt thì thiếu" tác giả Daniel Thái sáng tác bài hát này đã cậy ơn Chúa viết nên những giai điệu rất mượt mà đầy tình cảm về nỗi lòng của những người day dứt kêu gọi mọi người khác hãy sẵn sàng cho mùa gặt lớn trên cánh đồng Chúa đã sắp sẵn. Bài hát lần đầu tiên được biết đến khi các thành viên ban nhạc Nissi đi tham dự một đại hội phước hưng của người Việt Nam tại Malaysia. Isaac Thái rất cảm động với các ca từ của ca khúc này, sau đó cùng với nhạc sĩ âm nhạc vủa album Vol3 đã cùng phối hợp với người phối khí của bài hát này - nhạc sĩ Công Tiếng, cùng làm nên bản nhạc rất tình cảm và dạt dào cảm xúc. “ Mùa gặt” được ra mắt trong tháng 7/2017, cảnh quay được thực hiện ở một cánh đồng lúa mênh mang vàng óng trĩu bông ở Nam bộ. Hình ảnh Isaac đơn sơ như chính tuổi thơ của anh, đang da diết kêu gọi những con gặt đến “hăng say hái những bó lúa mang về cho Cha”. Không khí rộn ràng sống động góp phần lớn tạo nên sự thành công của bài hát. Issac Thái khi thu âm rất thích thú với bài hát này đến nỗi anh đã đặt bài hát làm bài chủ đạo trong album thứ 3 của mình- album Mùa gặt, bên cạnh đó, tháng 6/2017 Nissi United đã sản xuất dự án music video mang tên Mùa gặt. Isaac Thái - chủ nhân của bài hát này đã lần đầu tiên hát trong một chuyến đi đến nước Nga (5/2017) trong 1 chương trình truyền giảng có tên Mùa gặt với kết quả hơn 20 người trở lại tin nhận Chúa! Cảm ơn Chúa. Cảm ơn Chúa đã xúc dầu để Mùa gặt nhanh chóng lan tỏa được nhiều người biết đến, cộng đồng Cơ đốc nhân được khích lệ và thúc giục nhiều hơn trong công việc Chúa kêu gọi.

Hơn bao giờ hết, Chúa đã tạo ra những thời điểm để cho đất nước chúng ta trông đợi một cơn phước hưng lớn trong thế hệ này. Dường như mỗi chúng ta đều thấy mình trong đó. Nếu mỗi chúng ta nghe tiếng Chúa phán với mình “Ta sẽ sai ai đi? Ai sẽ đi cho ta?”. Ước mong tinh thần của bài hát mang đến cho chúng ta đáp ứng lời kêu gọi của Chúa, sẵn sàng nói với Chúa rằng “Lạy Chúa có con đây, xin hãy sai con”. Chúa sẽ sai chúng ta đi và Ngài sẽ sử dụng chúng ta thành những thợ gặt hữu ích, Chúa luôn đi cùng, ở cùng, người đi trong nước mắt sẽ gặt lấy mừng vui.

I’M GONNA LIVE FOR YOU, AND I WILL NEVER LOOK BACK GAIN!

Con sẽ mãi sống cho Ngài, và con sẽ chẳng nhìn lại đằng sau! ISAAC THÁI và NISSI UNITED đang cầu xin Chúa thêm sức mỗi ngày để sống cho Chúa, còn các bạn thì sao? Hãy dâng bất cứ tài năng nào mình có để Chúa sử dụng, các bạn sẽ trở nên công cụ hữu ích trong tay Ngài!

Phạm Hằng

Lời bài hát: Mùa Gặt

Bài hát: Mùa Gặt - Isaac Thái

Kìa mùa gặt đang tới, đồng lúa đã chín vàng
Các con đã sẵn sàng mang lúa về cho ta
Mùa gặt thì thật trúng song con gặt thì thiếu
Ta sẽ sai ai đi ai sẽ đi cho ta

Kìa mùa gặt đang tới nào có mấy ai ra đồng ai ơi
Một cánh đồng vàng bao la ngút ngàn
Chúa đang mời gọi mời gọi mỗi chúng ta
Bước vào cánh đồng hằng say hái bó lúa mang về cho cha

Kìa mùa gặt đang tới, mùa gặt lan ra khắp nơi
Muôn nước muôn người suy tôn Giê Xu
Người đi trong nước mắt sẽ gặt lấy mừng vui
Lạy cha yêu dấu ơi xin hãy sai con đến trong mùa Ngài.

De-Com: Mới đầu hai người gặp nhau có cảm nghĩ gì?

Đạt (Đ): Lần đầu tiên gặp Châu vào lễ Giáng Sinh buổi tối năm 2015. Gặp xong rồi thì anh thấy hơi ngại vì thấy đi cùng anh Shua, vậy nên anh không dám có ý gì cả; mãi tầm 2- 3 tuần sau, lúc đi nhà thờ mà thấy Châu không đi đều nữa thì anh mới giả vờ hỏi vui thôi: “Ơ, thế bạn gái không đến à?”. Cảm nhận nhận đầu tiên thật ra là rất xinh.

Châu (C): Hôm đấy thật ra chị rất xấu, đầu bấn và không trang điểm gì cả

Đ: Sau hôm đấy thì thật sự là ngày nào cũng ấn tượng, nhớ nhớ bạn này.

C: Thật sao?

Đ: Nhưng mà thật sự là lúc đấy anh cũng chưa muốn bước thêm bước nữa

...

... Buổi đầu tiên đi chơi với Châu thì vẫn có chút gì đó ngượng ngùng. Nhưng mà sau 1 tháng đầu tiên hẹn hò thì anh đã biết là chị Châu chính là “người đấy”.

C: Cảm nhận đầu tiên của chị về anh Đạt à? Chỉ một từ thôi “đennnn”. Mặc áo đen, da mặt cũng đen nữa.

Đ: Hồi đấy anh đi làm ở công trường mà.

C: Nhưng mà chị cũng nói với anh Đạt là, lúc mà bắt tay anh Đạt và nhìn vào mắt anh Đạt thì chị cũng cảm thấy là có một điều gì đấy rất là đặc biệt ở anh ấy.

Sau lần gặp đầu tiên thì ấn tượng duy nhất về anh Đạt là: À, anh ý là một người rất thân thiết của anh Shua, được anh Shua khen rất nhiều. Anh ấy cũng đẹp trai nữa, xem ảnh thấy đẹp trai, gặp bên ngoài cũng đẹp trai, nhưng mà xem ảnh thấy trẻ trung hơn rất nhiều so với cái hôm đầu tiên gặp, hôm đầu tiên gặp trông anh ý già kinh khủng!!!

Đ: Hình như hôm đấy anh cũng vừa từ công trường về.

De-Com: Trong lúc chuẩn bị cho lễ cưới, em biết là hai anh chị đã trải qua nhiều khó khăn, anh chị có thể chia sẻ đã vượt qua các khó khăn đó như thế nào?

Đ: Khi mà những vấn đề xảy ra, anh chị luôn biết khi nào người kia cần giúp đỡ, vì thế anh chị luôn chủ động đề nghị giúp đối phương trước.

Anh chị nói chuyện rất nhiều, tối nào cũng nói chuyện với nhau, vậy nên khi có những việc gì cần phải giải quyết là hai người cũng bàn với nhau và phân công luôn, sau đó là ai cần sự giúp đỡ thì nhờ người còn lại.

C: Về phía chị thì chị nói thật là phải cảm ơn Chúa rất là nhiều và phải cảm ơn sự kiên nhẫn của anh Đạt. Bởi vì lúc chuẩn bị đám cưới, chị cảm thấy chị là một người rất hay nổi nóng vì chị hay lo lắng và dễ hoảng sợ.

Hạnh phúc lứa đôi: Hãy lắng nghe tiếng Chúa!

Chia sẻ với đôi vợ chồng Đạt và Châu về tình yêu và hạnh phúc lứa đôi trong Chúa.

C: Vì chị không thể cầu bầu với bố mẹ chị hay bố mẹ anh Đạt được nên tất cả những gì khiến chị khó chịu và lo lắng thì chị đổ hết lên anh Đạt.

C: Chị chỉ thật sự cảm thấy gánh nặng tinh thần mà chị đặt lên anh ý khi mà anh ấy giận lại chị. Chị nghĩ lúc đó đã đến giới hạn của anh ấy. Sự việc xảy ra khi mục sư đi họp ở nước ngoài có thể khiến đám cưới của chị đứng trước nguy cơ phải đổi ngày, và cái ngày ấy không phải là dễ dàng mà sắp xếp được.

Mọi người đã đưa ra rất nhiều phương án và cuối cùng, khi tìm ra được một phương án thì chị lại là người không đồng ý. Và lúc đấy anh Đạt gần như là rơi vào trạng thái vô cùng căng thẳng. Trước đấy thì hai anh chị nói chuyện với nhau rất nhiều, nhưng mà trong ngày hôm đó anh Đạt gần như không nói bất cứ điều gì luôn. Đấy là lúc mà sự căng thẳng lên đến đỉnh điểm. Có lúc chị đã nghĩ là rất có thể hai đứa sẽ không thể nào nắm tay nhau vượt qua được việc này.

Nhưng mà thật sự đấy là thời điểm mà chị phải cảm ơn Chúa rất nhiều, bởi vì, đêm hôm đấy chị khóc với Chúa rất nhiều và cầu nguyện Chúa về đám cưới, thì tiếng Chúa trả lời với chị là “Mối quan hệ này là do Chúa cho nên là nó sẽ có kết quả và bất kể chuyện gì xảy ra thì Chúa vẫn sẽ cho chị và anh Đạt có một đám cưới rất đẹp và rất phước hạnh trong tình yêu của Chúa.” Vậy nên chị cảm thấy ‘hy vọng’.

Khi nhìn thấy sự yên lặng của anh Đạt, nếu chị mà bỏ cuộc luôn thì không biết là câu chuyện sẽ đi đến đâu. Nhưng mà chị cầu nguyện và mình có lời Chúa cho nên chị không bỏ cuộc. Chúa thật sự là nguồn động lực và chỗ dựa cho chị. Cuối cùng là cảm ơn Chúa là không phải đổi ngày, và lễ cưới diễn ra rất tuyệt vời.

De-Com: Anh chị có lời khuyên gì cho các bạn trẻ đang trong quá trình tìm kiếm, hẹn hò, hay là lên kế hoạch gì không?

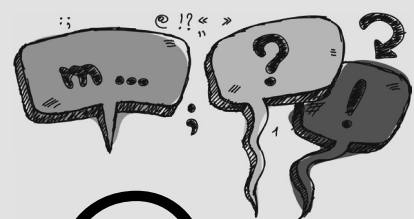
Đ: Hãy nghe theo tiếng gọi của Chúa, giống như là hôm nay có mục sư Marty chia sẻ ấy. Khi Mục sư đi qua một người chuẩn bị đi tự tử, thì tự nhiên Mục sư cảm thấy Chúa muốn Mục sư nói chuyện với người đó.

Sau một tháng đầu tiên quen chị Châu thì anh có cảm giác như là Chúa muốn anh cưới người này. Vậy nên anh nghe theo tiếng gọi đấy.

C: Anh Đạt có kể là anh cũng có khoảng thời gian ngồi tĩnh nguyện và nói chuyện, cầu xin Chúa cho mình biết được người con gái mà Chúa đã chọn cho cuộc sống của mình là ai. Rất là trùng hợp, trong cái thời điểm đó là thời điểm mà chị bắt đầu đến Hội Thánh vào các chủ nhật, lúc đó chị đang bị giằng xé rất nhiều trong chuyện tình cảm, một mối tình đông dài và không thể chấm dứt được, chị cảm thấy rất căng thẳng và chị cảm thấy là nó là một cái gì đấy không đáng tốn thời gian của mình như thế. Vậy nên chị đã hỏi rất thẳng thắn với Chúa là con xin Chúa hãy chỉ cho con biết đấy có phải là người đàn ông của cuộc đời con hay không; và nếu không thì tại sao Chúa lại để cho con phải dằn vặt với một người trong một thời gian lâu đến như thế? Nếu mà đấy không phải là một người dành cho con thì xin Chúa chấm dứt mối quan hệ này. Và đâu là người mà Chúa chọn cho con thì xin Chúa hãy chỉ cho con biết. Và anh Đạt là một lời đáp hùng hồn.

Chị đã từng muốn cắt đứt mối quan hệ với người bạn kia bằng các mối quan hệ mới nhưng không có mối quan hệ nào có thể hoàn toàn xóa đi hình bóng của anh ấy khỏi chị. Nhưng mà khi chị bắt đầu gặp và hẹn hò với anh Đạt thì mọi chuyện hoàn toàn khác, như thể một cánh cửa đóng lại và một cánh cửa khác mở ra. Đấy là điều kỳ diệu mà Chúa đã làm trên cuộc sống của chị.

Lời khuyên dành cho các bạn trẻ đó là lắng nghe tiếng Chúa, khi lên kế hoạch cho đám cưới thì đừng đặt mình trong quá nhiều áp lực mà dâng mọi sự lên cho Chúa, xin Chúa tế nhị và ban phước. Vì bất kể mình có lo toan mưu tính đến đâu, sự thành công hay phước hạnh đều do ý Chúa mà đến, không phụ thuộc vào ý riêng của mình.

Question

Answer

Q: Tại sao tôi chưa đạt được ước mơ của mình?

A: Là con người chúng ta hạn chế về tất cả các phương diện. Chúng ta không thể khiến thời tiết thuận hòa hay giông tố nổi lên. Chúng ta không thay đổi được hoàn cảnh. Chúng ta không thể làm thành được giấc mơ của mình. Người Việt Nam vẫn nói: “Mưu sự tại nhân thành sự tại Thiên” cũng mang một ý nghĩa tương tự như “Nếu Đức Giê-hô-va không cất nhà thì thợ xây có lao nhọc cũng luống công.” (Thi-thiên 127:1).

Mặt khác, nếu ước mơ của bạn đúng với ý Chúa thì chắc chắn nó sẽ hoàn thành trong thời điểm Thiên Chúa muốn.

Q: Tại sao biết rằng gần gũi với Chúa thì sẽ luôn có sự bình an và vui mừng mà lại không thể mở lời để cầu nguyện và nói chuyện với Chúa luôn luôn?

A: Có khi nào bạn cảm thấy rất gần gũi trong mối quan hệ với cha mẹ mình, cảm giác yên tâm và không lo lắng khi biết chắc rằng cha mẹ yêu mình và luôn chăm lo cho mình, nhưng mình lại yên lặng, không nói gì với họ? Phải chăng lúc ấy bạn quá xúc động không cất lên lời? Trong trường hợp này cha mẹ bạn cũng không cần nói mà chỉ nắm lấy bàn tay bạn, bàn tay bé nhỏ của bạn trong tay cha nói lên tất cả. Hay cũng có thể bạn quá yên tâm và cho rằng điều đó là đương nhiên nên mình không cần đáp lại tình yêu cha giành cho mình. Trong sự yên lặng mình đang ...lên một kế hoạch cho riêng mình... Cha sẽ cảm nhận thấy tình cảm của bạn dành cho cha như thế nào?

Q: Câu Kinh Thánh nào trong Khải Huyền nói về dùng chip cấy ở tay chân để thanh toán. Và ngày cuối cùng chúng ta không thể mua sắm... nếu không có chip đó. Vậy là Cơ đốc nhân hiện phản ứng như thế nào? Hiện giờ một số nước Châu Âu bắt đầu cấy chip vào tay khi đi xe điện ngầm. Cơ đốc nhân có nên làm không?

A: Trước hết, Sách Khải huyền thuộc về sách Tiên tri. Ngôn ngữ, câu chữ trong sách mang tính triu tượng, không thông thường. Nội dung bạn nói đến có thể là Khải Huyền 13:16-18.

Tại Đế Quốc La-mã, ký hiệu, nhãn hiệu là cách thông thường để phân biệt người đầy tớ hay người lính thuộc về ai. Một số nhóm người theo thuyết huyền bí thời cổ đại dùng vết trâm trổ. Dấu hiệu của những kẻ chống đối Đấng Christ sẽ cho phép người ta tham dự vào thương mại hàng ngày, bao gồm mua bán đồ ăn, nhu yếu phẩm. Không có dấu hiệu phân biệt, thì người đó sẽ bị loại. Con số 666 là con số quan trọng của một người. Số 6 là số thiếu hụt so với số 7 trọn vẹn của Chúa, vì thế nó đại diện cho sự không hoàn hảo của con người. Kẻ chống nghịch Đấng Christ thường là con người quyền lực...

Vết chạm trổ, đóng dấu, chip điện tử... không làm thay đổi đời sống thuộc linh của một con người. Nhưng mối liên hệ của người đó với những dấu vết đó mới là điều quan trọng. Vì thế, trong trường hợp bạn nêu ở trên bạn hãy xem xét cụ thể bản chất của sự việc và đưa ra quyết định theo đức tin của bạn.

Q: Ngày nay chúng ta có xu hướng sống đơn giản, sống giữa thiên nhiên. Và có một số có xu hướng như ở Pháp cho mở công viên khóa thân hay các bãi biển khóa thân. Vậy điều này có đúng hay được chấp nhận và theo giá trị Cơ đốc nhân hay không?

A: Con người thường có xu hướng tìm kiếm sự hưởng lạc qua lối sống phóng túng loại bỏ các giá trị đạo đức mà Kinh Thánh dạy dỗ, “ấy là gian dâm, ô uế, lường tuồng...và những kẻ thuộc về Đức Chúa Giê-su Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi” (Ga-la-ti 5:19-24).

Vậy hãy tránh xa những công viên như vậy và “bất cứ điều gì tựa như điều ác thì phải tránh đi.” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:22)

Q: Romans 6 – 9 How does this change how we see God and share the Gospel?

A: This is a big question that covers a long and important portion of the Scripture. Chapter 6 says that we Christians are dead to sin and alive to God and become slaves to righteousness of God. We are no longer under the law. In reality, the law cannot save us but shows our sinful nature in us (chapter 7). Chapter 8 teaches that we who are in Christ live a new life in the Holy Spirit, and we are the children of God and eventually we will be glorified with the Son of God. We are loved by God with His everlasting love. And, chapter 9 shows us that we gentiles are chosen by God that leads the Israelites who are unbelievers to God one day.

Our God is a loving God who completed His plan of salvation for mankind through His Son. Therefore, we either gentiles or Jews are saved by the grace of God through our faith, but not by works. We become God's children, then we are free from the law but fulfill the law in our new life in the Spirit.

Q: Mark 1:40-45 tại sao Chúa Jesus lại dặn người Chúa chữa lành “đừng nói với ai điều gì”? Chẳng phải việc cho người khác biết về sự chữa lành của Chúa sẽ thuyết phục họ biết được Ngài là Chúa thật sao?

A: Mục đích Chúa Giê-su đến trần thế này là “phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người,” (Mác 10.45 b). Sa-tan và ma quỷ tìm mọi cách ngăn trở Chúa Giê-su trên con đường thập tự. Sa-tan làm việc trong lòng con người, tìm mọi cách để ngăn trở Chúa “Đức Chúa Giê-su biết chúng có ý đến ép Ngài để tôn làm vua” (Giăng 6:15); “Đức Chúa Giê-su xây lại ngó môn đồ, và quở Phi-e-rơ rằng: Hỡi quỷ Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta” (Mác 8:33; Ma-thi-ơ 16:23)... Khi thời giờ của Chúa chưa đến, Chúa không muốn có thêm những cản trở không cần thiết khi người ta rao báo, lan truyền những phép lạ chữa lành của Ngài trước thời điểm Chúa bước lên thập tự.

THÁNG 4

29/04/2017 - Retreat nhóm nhân sự Alpha

CHURCH OF THE TRUE LIGHT NEWS 16/04 - 04/11/2017

THÁNG 5

11-13/05/2017 - Retreat cùng đoàn SOMA

THÁNG 6

04/06/2017 - Kết thúc khóa Alpha lần thứ 2

08/06/2017 - Nghỉ hè câu lạc bộ tiếng Anh Spotlight

24/06/2017 - Giao lưu thanh niên Hội Thánh Sự Sống

THÁNG 7

29/07/2017 - Outreach Bắc Sơn và Thái Nguyên cùng chú Lee

THÁNG 8

05/08/2017 - Tổ chức dã ngoại đầu tiên nhóm nam giới

06/08/2017 - Tổ chức lễ Báp têm 5 người mới

07/08/2017 - Văn Thanh chia tay Hội Thánh đi du học tại Mỹ

THÁNG 9

06/09/2017 - Bắt đầu khóa học Đời Sống Chứng Nhân Cơ Đốc (kéo dài 1 tháng)

10/09/2017 - Bắt đầu khóa Alpha lần thứ 3

18/09/2017 - Bắt đầu lại câu lạc bộ tiếng Anh Spotlight

THÁNG 10

10/10/2017 - Sarah tham gia chương trình LoveHaNoi Got Talent

15/10/2017 - Bầu cử ban nhân sự Hội Thánh

21/10/2017 - Hai bạn trẻ Đạt, Châu tổ chức đám cưới

23-25/10/2017 - Tổ chức Hội Tháo Guard Your Heart

28/10/2017 - Tổ chức sinh nhật Hội Thánh Ánh Sáng Thật lần thứ 9

